

VAJAT ERP

BOOK HOLIDAYS

MAMAC ZA ŠERIFA

BROJ 99

CENA 2 DINARA

KADA POSETITE
GENERALNO ZASTUPNIŠTVO ŠVAJCARSKE FIRME

DARWIL

TRST PIAZZA S. ANTONIO NUOVO 4/I-II

MOĆI ĆETE DA IZABERETE JEDAN OD PREKO 600 TIPOVA ČASOVNIKA „DARWIL” I „ARETTA” POZNATIH PO PRECIZNOSTI I ELEGANCIJI OBLIKA.

TOM PRILIKOM NE PROPUSTITE DA OBRATITE PAŽNJU NA NAJVEĆI IZBOR ZLATNOG NAKITA U EVROPI, PO SVETSKIM KONKURENTNIM CENAMA, IZRAĐENOG OD 14, 18 I 22-KARATNOG, SLUŽBENO KONTROLISANOG ZLATA!

PREPORUČUJEMO

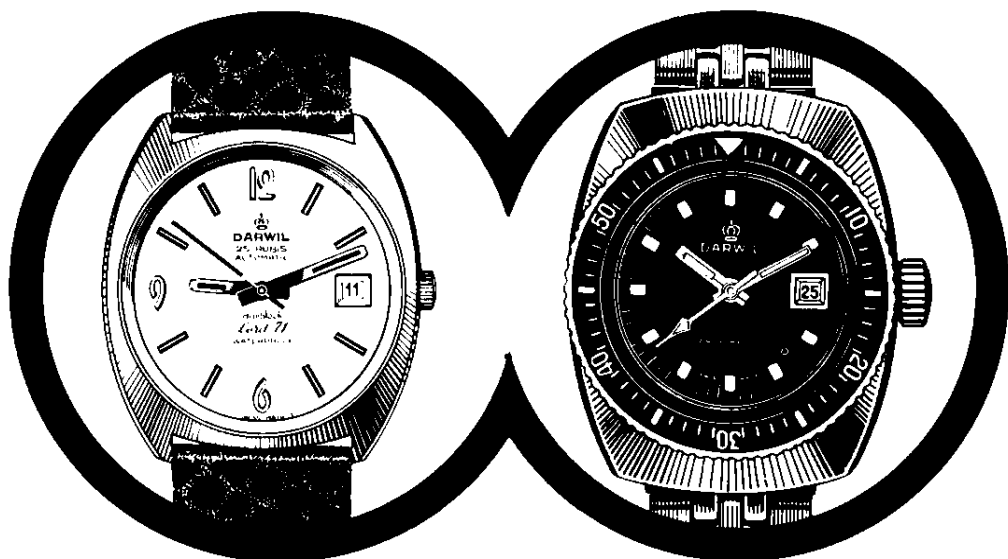
ZA VAS — ČASOVNIK LORD 71

ZA VAŠU SUPRUGU — ČASOVNIK LADY 71

SA UGRADENIM DARBLOCKOM KOJI ŠTITI OD POTRESA I UDARA

ČASOVNIKE „DARWIL” I „ARETTA” MOŽETE NABAVITI I U SPECIJALIZOVANIM TRGOVINAMA I ROBNIM KUĆAMA U JUGOSLAVIJI!

SERVISI ZA ODRŽAVANJE POSTOJE U SVIM VEĆIM MESTIMA

**MAMAC ZA
ŠERIFA**

Naslov originala:

William Mark

RITT NACH TOMBSTONE

Copyright by Martin Kelter Verlag

1971

MAMAC ZA ŠERIFA

Bilo je oko četiri sata ujutro kada su nameravali da napuste Takson. Jahali su vijugavom glavnom ulicom i već stigli na kraj grada. Čovek iz Misurija iznenada zaustavi svog vranca okrete ga i pogleda na levu stranu ulice. Tu je, kroz prolaz između dveju kuća, pri bleđoj svetlosti neba u praskozorje ugledao nešto od čega mu je za trenutak stao dah.

Bila su to vešala. Mora da su bila postavljena pozadi u dvorištu ili vrtu velike kamene kuće.

Čovek kome je ova kuća pripadala bio je niko drugi do sudija Alison.

Vajat Erp je netremice posmatrao obrise ove jezive strave, a onda spustio ruke na vrh sedla.

Dok Holidej potraži pogledom svog prijatelja. Kada je utvrdio da je maršal zastao, okrenuo je i on svog konja i vratio se. Ne pitajući ništa gledao je prema vešalima.

— Pa to ne može biti istina —
procedi maršal kroz zube.

Kockar zabaci šešir na potiljak i uzvрати.

— Na žalost ne izgleda kao fata morgana.

Obojica su sjahali s konja, privezali životinje za prečku i šmugnuili u prolaz između dveju kuća. Dvorište sudijine kuće bilo je još utonulo u mrak. Vajat Erp je posmatrao vešala, koja su se nalazila između gustog žbunja. Bila su najmanje osam jardi visoka, a na poprečnoj gredi visio je konopac sa omčom.

Dva prijatelja su stajala posmatrajući dvorište. Bili su prilično pogođeni. Znači, ponovo su naleteli na ozloglašenu grupu zločinaca kojima je znak raspoznavanja bio — vešala! Samo dvanaest sati ranije, u rano popodne prethodnog dana, maršal Vajat Erp podneo je višem sudiji Haroldu Alisonu izveštaj o borbi sa tom grupom zločinaca.

— Oni su ubili sudiju — rekao je kockar i pokušao da prodre pogledom kroz gusto žbunje.

— Psi jednil!

Vajat je škrgutao zubima u ne-
moćnom gnevu.

Dakle, sve je bilo uzalud! Njegov opasan put u Meksiko, hapšenje razbojnika koji su na mesta svojih nedela ostavljali vešala, njihovo suđenje, sve uzalud! Maršalova strahovanja da je banda mnogo veća, pokazala su se, evo, opravdanim. Članovi ove zločinačke družine nisu bili samo u gradovima Kom Vo i Kosta Rika, nego ih je bilo i ovde, u velikom gradu Taksonu. Mislio je da je najveći deo bande, njena srž, bila uništena. Međutim, evo ponovo su stupili u dejstvo. Već je jezivi znak obeležio dvorište sudije.

Ubili su sudiju do koga je izveštaj stigao. Prema tome, Alison više neće imati prilike da materijal, koji mu je maršal Erp predao, dalje prosledi vladi.

Maršal je intenzivno razmišljao o svemu. Odjednom ga trže neki šum. Naglo se baci u stranu i potegao kolt. Dok Holidej je učinio isto. Sa revolverom u ruci stajao je kraj dvorišnih vrata.

Tiho škripeći, vrata su se za dva prsta otvorila.

Vajat se baci napred, naglo otvori vrata i čoveka koji je bio iza njih povuče u dvorište, i baci se na nje-

ga. Međutim, naglo se trgao i uzviknuo.

— Mister Alison!

— Da — jeknu sudija. — Mister Erp, to sam ja!

— Ali ja ništa ne razumem. — Pomogao je sudiji da ustane i uhvatio se za glavu. Onda je pokazao na vešala.

— Zločinci s vešalima! — uzviknuo je užasnut.

— Vešala stoje u vašem vrtu!

Harold Alison odmahnu glavom.

— Ne, maršale — objasnio je sudija, ne skidajući pogled s vešala. — To više nije moje tle, to je dvorište Džima Eliota.

— Eliot, ko je to?

— Poreznik!

Dva prijatelja iz Dodž Sitija zbu-
njeno su posmatrali sudiju.

— Poreznik?

— Da. — Sudija Alison je zakopčavao svoj jutarnji ogrtač jer je u dvorištu bilo prilično hladno. Kada je čuo neke čudne šumove ustao je, ogrnuo ogrtač i izašao da vidi šta se to napolju dešava. Tako ga je Vajat i otkrio. — Eliot je poreznik u Taksonu i u celoj okolini.

Maršal potrča napred, razgrnu žbunje i vide uzanu stazicu iza nje-
ga, koja je predstavljala granicu između dva susedna dvorišta. U sredini poreznikovog dvorišta bila su postavljena vešala. Prišao je kući sa zadnje strane. Vrata su bila zaključana. Kucao je na prozorsko okno.

U to su mu prišli Dok Holidej i sudija.

— Gospođo Eliot — vikao je sudija svojim hrapavim glasom.

Potrajalo je prilično vremena pre nego što se na vratima pojavila uplakana devojčica.

— Moja majka je bolesna!

— Zar ne bi mogla da probudiš oca — upita maršal.

— Ne, on nije ovde.

Pun sat su dva prijatelja iz Dodž Sitija pretraživala poreznikovu kuću i dvorište kako bi našla njegov leš, jer nije bilo sumnje da je on pao kao žrtva bande opasnih razbojnika. Međutim, od Džima Eliota nije bilo ni traga.

Poreznikova žena, koja je u međuvremenu sišla u kuhinju nikako nije mogla da shvati gde joj se muž izgubio.

— Pošao je da spava pre mene i kada sam se malopre probudila nje ga više nije bilo. Mislila sam da je već ustao. Ja sam spavala kao zaklana.

Džim Eliot je nestao.

Vajat poslednji put prođe dvorištem i iznenada zastade ispred žbuna, koji je rastao ispred male, niske ograde koja je delila vrt od ostalog dela dvorišta.

U međuvremenu je postalo svetlije tako da je mogao da otkrije jedva primetan otisak čizme. Sagnuo se i ušao u žbun. Tu je otkrio tek slomljene grančice, što je pokazivalo da

se neko provlačio kroz žbunje. Našao je još nekoliko otisaka na tlu. Otisak desne potpetice mora da je imao u sredini jedan veliki ekser.

Kakav izdajnički trag!

Maršal je sada gledao preko ograde prema malom putu, pokrivenom žučkastim peskom i otkrio jedve vidljive tragove čizama i kopita.

Dan je sve više osvajao tako da je mogao bolje da razgleda tragove i otkrio da je otisak potpetice sa velikim eksenom na sredini mnogo dublje od otisaka potpetica ostalih ljudi. Ili se radilo o izuzetnom krupnom i teškom čoveku, ili je pak on nosio neki veliki teret. Čoveka na primer!

Džima Eliota!

Vajat se vrati u poreznikovu kuću. Sudija mu je pošao u susret.

— Naravno, ništa nise našli — rekao je.

— Na žalost nisam — uzvрати mu maršal. — Gde je Dok Holidej?

— Razgleda prozor spavaće sobe sa spoljne strane.

Vajat obiđe kuću i vide kockara kako stoji kraj jednog prozora. Žena je stajala unutra, kraj kreveta. Holidej pokaza na sivu maramu, koja se nalazila ispod jastuka s gornje strane.

— Da li ta marama pripada vama? Suzan Eliot ga je gledala začuđeno.

— Ne.

— Hoćete li je izvući iza jastuka i dodati mi je kroz prozor.

Dodala je kockaru maramu. Ovaj je samo pomirisao i kilmnuo glavom.

— Hm, to ćemo poneti. Možda će nas baš ona odvesti dalje...

Četvrt sata kasnije pozdravili su se sa sudijom i nesrećnom gospođom Eliot i napustili grad.

Holidej je namršteno posmatrao put.

— Zar nismo krenuli gore prema severu?

Vajat klimnu glavom.

— Da, baš smo to nameravali. Međutim, ja sam pozadi u dvorištu otkrio tragove nekolicine ljudi i konja. Vodili su ovamo, na put, poštanske kočije, koja vodi ka istoku.

Kockar izvuče sivu maramu iz džepa.

— Supružnici Eliot su bili opijeni nekim omamljujućim sredstvom. To je, u stvari, objašnjenje za ženu bolost. Pretpostavljam da se razbojnik uvukao kroz prozor, iako, istina, tragove nisam našao. Osim toga, gospođa Eliot mi je tvrdila da je prozor noću stalno zatvoren.

— Provalnik je morao da uđe kroz dvorišna vrata u kuću. Uspelo mu je da oboje ošamuti, a onda je poreznika povesio sobom.

Kockar vrati maramu u džep i reče zamišljeno:

— Zbog čega je on samo nesvešćen i odveden, a nije i ubijen?

To pitanje je mučilo maršala već

punih pola sata, još od kada je našao tragove u žbunu, posebno otisak potpetice sa velikim ekserom.

Jahali su prema istoku. Pošto su prevalili nekoliko milja, put je oštro skretao prema jugu vodeći dalje u pravcu jugoistoka.

— Ako nastave dalje u ovom pravcu, za dva dana bićemo u Tombstonu — reče kockar podrugljivo.

— Bože sačuvaj — uzvratil maršal, ispunjen zlom slutnjom. — Sumnjam da ćemo tamo otići.

Pravac, kojim su krenuli, doista je vodio u ozloglašeni grad u pokrajini Kočiz. Međutim, između Taksona i Tombstona trebalo je prevaliti sedamdeset milja i proći kroz četiri grada.

Oko podne su ugledali u daljini krovove kuća Vejla, malog grada nalik na stotine drugih na divljem zapadu. Iako je bio oktobar, vladala je prava žega. Sunce je žarilo sa neba bez ijednog oblaka.

Široka glavna luica Vejla delovala je kao mrtva. Čak ni na osenčenim tremovima nije bilo žive duše.

Maršal zaustavi svog vranca ispred šerifske kancelarije i pope se na trem. Vrata kancelarije su bila otvorena tako da je mogao da pogleda unutra. Šerifa nigde nije bilo. Čovek iz Misurija prošao je kroz kancelariju i otvorio vrata koja vode u dvorište.

Bio je to prizor koji se retko viđa u dvorištima šerifskih kancelarija:

gomile starih kolskih točkova, delova kola, slomljeni stalci za puške, ostaci drvenih ograda.

Mala, oronula štala bila je takođe otvorena i prazna.

Vratio se u kancelariju, a onda stupio na trem.

— Ovaj gradić deluje kao izumro.

Maršal je kucao na vrata sledeće kuće. Međutim, nikog nije bilo. On-
da je došao do treće po redu, koja je takođe bila nenastanjena.

Šta li se ovde dogodilo?

Vajat je prešao na drugu stranu ulice, kucao na vrata radionice jednog sarača, pa pošto se niko nije javio, otvorio ih je i video da je sve prazno, ali širom otvoreno. Izgledalo je na prvi pogled kao da je majstor na brzinu skoknuo do berberina ili u krčmu na piće.

Pored saračke radionice nalazila se prodavnica, isto tako prazna.

— Pa to nije moguće! — mrmljao je maršal sebi u bradu i vinuo se u sedlo. Krenuo je dalje niz ulicu, a Dok Holidej za njim. Na uglu se nalazila škola. Međutim, kroz otvorene prozore nije se čuo nikakav šum. Svuda je vladala neka čudna pustoš.

Dva prijatelja su začuđeno gledala na sve strane.

Iznenada se maršalu učinilo da je preko, iza vrata, primetio da se nešto kreće. Poterao je konja u pravcu kuće sa poluotvorenim vratima, skočio na trem i gurnuo vrata.

Samo tri jardi ispred njega, grčevito se držeći za stepenice, čučao je starac koji je gotovo podsećao na mrtvaca.

Odelo mu je bilo dotrajalo i veliko. Videći strance jedva je promrsio:

— Milost...

Vajat ga je pogledao iznenađeno. Bio je to doista potresan prizor.

— Milost — ponovio je još jednom. — Nisam mogao da bežim sa ostalima, a niko nije hteo da me povede. Bolestan sam... ja...

Maršal skide šešir. Taj pokret kao da je na neki čudan način umirio starca. Jedan čovek koji skida šešir pred starcem sigurno nema rdave namere.

— Moje ime je Erp. Dolazim iz Taksona.

— Erp? — Jeziv smeh protrese starčevo iznemoglo telo. — Erp! To je satanska šala, mister. Ja dobro znam ko ste vi. Nemojte se truditi. Ceo grad zna. Uostalom zbog toga je i prazan.

Dok Holidej je sjahao s konja, pa kad je čuo starčev smeh prišao je maršalu.

Na starčevom licu se sada video grč. Gotovo ludački strah.

— I on je već tu! — rekao je stari, pokazujući na kockara. — Mek Loveri! Ja ga poznajem, tog razbojnika iz doline San Pedro.

Dva prijatelja iz Dodž Sitijsa se značajno pogledaše. Taj pogled je

značio: starac mora da je umobolan!

Ništa nije moglo da umiri staroga, gotovo je vrištao.

— Ja ovoga poznajem. To je Mek Loveri, razbojnik iz San Pedra.

Vajat Erp je već hteo da pođe, ali ga Holidej zadrža.

— Vi se varate, mister — rekao je kockar spremno. — Frenk i Tom Mek Loveri su mrtvi!

Starac u magnovenju prestade da drhti i razrogači oči.

— Da, o da, mister. Ja znam da su mrtvi Frenk i Tom. Poginuli su prilikom obračuna u Tombstonu u O. K. Koralu. Njih dvojica su poginuli, ali ne i Kirk, a vi ste Kirk! Kirk Mek Loveri! — Ispružio je ruku pokazujući na Holideja, dok se drugom rukom grčevito držao za stepenice. — Kirk Mek Loveri! To ste vi. Ja sam mislio da ću ovako star smeti da pogledam smrti u oči, ali ja se bojim! Mene je strah!

Holidej ponovo pogleda svog prijatelja ispod oka a onda upita:

— Očigledno ste očekivali tog Kirka Mek Loverija, mister?

— Da ceo grad ga je očekivao.

— I to od trenutka od kako vas je neko upozorio, zar ne?

— Upozorio? Da u pravu ste. Kada biste znali ko nas je upozorio, ne biste tako hladnokrvno stajali na ovom tremu, gde vas sa svih strana mogu da vide.

Bilo je jasno da je ovaj starac voljan da kaže ko ih je upozorio. Zbog

toga je maršal počeo oprezno da se raspituje.

— Mi nemamo od koga da strahujemo, mister. Međutim, rado bismo saznali ko je ovaj grad upozorio da će Kirk Mek Loveri doći.

— Taj koji nas je upozorio rekao nam je da će doći ovaj ovde, mislim Kirk Mek Loveri, a takođe i vi, Kas Kleborn.

— Kas Kleborn?

Maršal je grozničavo razmišljao. Da li je to moguće? Zar je brat razbojnika Bila Kleborna, sa kojim se godinama proganjao i sukobljavao u Tombstonu, sada stigao čak ovamo? Znači li to da nije tačno da je Kas Kleborn sledio primer svog velikog vođe Ajka Klantona i povukao se? Govorkalo se da ima malu farmu u Novom Meksiku. Isto tako, kružile su priče da je on jedan čestit dečko i da nema ništa zajedničko sa svojim bratom razbojnikom.

Maršal nije imao pojma da su braća Mek Loveri imala još jednog brata. Naravno, to je bilo sasvim moguće. Zar su prepredeni razbojnik Frenk Mek Loveri, a i njegov mlađi ograničeni brat Tom imali još jednog brata o kome niko ništa nije znao? Po svemu sudeći, taj brat je živio na porodičnom ranču u dolini San Pedro. Koliko je maršal znao, on se nije pojavio ni onda kada su Tom i Frenk poginuli prilikom obračuna u O. K. Koralu.

Ma koliko to bilo iznenađujuće, ni-

je bilo isključeno. Ta razbojnička braća Klanton, Mek Loveri i Kleborn kao da niču iz zemlje.

Kakva jeziva pomisao! Činjenica je da je svaka porodica imala troje do četvoro dece, pa prema tome nije ni čudo što ih je toliko bilo. Najgore od svega što su sada i braća velikih razbojnika koji su poginuli krenuli istim stopama.

— Dal' bi ste hteli, molim vas, mister, da nam kažete ko je grad upozorio da mi dolazimo — ponovi maršal svoje pitanje.

— Da! — Starčeve oči su svetlele dok je izgovarao.

— Vajat Erp!

Maršal gotovo razrogači oči.

— Vajat Erp? Prosto da čovek ne poveruje!

— Jeste, mister, neverovatno, ali istinito. Zato vam savetujem, Kas, da nestanete što pre. Maršal je ovde negde u blizini, i zna da vi i Kirk Mek Loveri ovaj kraj činite nesigurnim.

Vajat Erp je ponovo hteo da krene prema svome konju, ali pošto je ustanovio da Dok Holidej očigledno nema nameru da nastavlja put, sačekao je.

Kockar se nemarno naslonio na okvir vrata, pripalio cigaretu i rekao kao uzgred.

— I znači zbog toga su svi odavde uhvatili maglu?

Starac potvrdi.

— Ako nas neka tako značajna

osoba, kao što je maršal Erp, upozori, onda bismo morali biti ljudi da njegov savet zanemarimo. Vi ste, na primer, zapalili ceo Alohej, Kirk Mek Loveri! Mi to u gradu znamo, a Kas Kleborn je u Hovertaunu ubio jednog čoveka, u Gledstonu jednu ženu, a u Markostajeru čak dvojicu. U Ferbanksu je ubio nekog Džimi Vesgejta i...

— Dovoljno je — prekide ga kockar oštro, odvojivše se od vrata. — Sada me samo još jedna stvar interesuje. Dali je taj Vajat Erp bio sam?

— Ne — uzviknuo je stari trijumfalno. — Sa njim je bio čovek koji će vas srediti. To je strelac prvog reda, najbolji na Zapadu: Dok Holidej! — Uplašeni starac je polako izgovarao ovo ime, uzalud tražeći pogledom utisak koji je načinio na tobožnje razbojнике. — Kada biste bili mudri, odjahali biste dalje! I to odmah! — Pošto mu se učinilo da se kockar koleba prišao mu je bliže i pružio molećivo ruke. — Mister Mek Loveri! Šta imate vi od toga da zapalite ovaj grad? Stotine ljudi bi ostalo bez krova nad glavom i spavalo pod vedrim nebom. Noći su sada postale prilično sveže, a mnoga mala deca...

Dok je kockar razgovarao sa starcem, Vajat je posmatrao fasadu kuća na suprotnoj strani ulice. Preko puta se nalazila Arizona Vest banka.

Vrata na njoj stajala su širom otvorena.

Vajat se okrete i pogleda ispiti-vački starca.

— Dakle kažete obojica su bila ovde? Kuda su odjahali?

— Ne brinite! Vama će biti na tragu.

— Da nisu možda pre toga slučajno malo obišli banku?

— Da, svakako. Pogledali su da li je sve u redu. To je uostalom i dužnost jednog saveznog maršala i njegovog pratioca.

Vajat Erp zari zube u usnu a onda gnevno otrča preko ulice i uđe u banku. Starac opsova:

— Mi nemamo mnogo novaca u gradu. Svako od nas uštedeo je samo po nekoliko dolara. Ako vaš prijatelj Kas hoće da opljačka, neka samo izvoli. Vas samo molim, Kirk Mek Loveri, da poštedite kuće, imajte milosti!

U to se maršal vratio.

— Kao što sam i mislio, Dok.

— Ispražnjeno?

Vajat potvrdi, a Holdej odlučno pogleda starca.

— Da u vašoj svesti ne bi ostala pogrešna slika o maršalu Erpu, mister, on stoji pred vama! Upravo se uverio da su dvojica ljudi, koji su se predstavili kao Vajat Erp i Dok Holidej, opljačkali vašu banku pre nego što su odjahali. Čak mogu da kažem da su vaši građani sami po-

molgi razbojnicima da bez teškoća napuste grad.

— Ne... to, to nije...

— Hajdetel!

Vajat prihvati starca ispod mišice i gotovo ga prenese na drugu stranu.

Bolesni starac je krajnje iznenađeno gledao razvaljene trezore i nered koji je načinjen iza oba šaltera.

— Ovo smo vam pokazali samo da vam stvar bude jasna mister — rekao je maršal kroz zube. — Ona dva lupeža, koji su se poslužili našim imenima, mi ćemo naći. Da li je osim vas još neko ostao u gradu?

— Nekoliko starih osoba, koje nisu mogle da krenu.

— Ali vi možete da hodate?

— Teško.

— Gde su se ostali ljudi sakrili?

— U tri napuštena okna dole na...

— Zastao je u pola reči i podozrivo pogledao maršala. Ovaj ga umiri.

— Mi te skrivene ljude nećemo tražiti. Nego, nabavite negde konja. Sigurno se u nekoj štali može naći. Osim toga, uveren sam da mnogo bolje jašite nego što hodate. Odjašite do rudnika i recite ostalima šta se dogodilo. Ne postoji nikakva opasnost. Treba svi da se vrate.

— A vi? — upitao je starac, gledajući čas jednog čas drugog. — Šta će te vi učiniti?

— Odjahaćemo dalje.

Pošto je stari stolar opisao dvojici prijatelja iz Dodž Sitija kako su izgledali banditi, otišao je da potraži

konja, osedlao ga i napustio grad, krenuvši prema severu.

S vremena na vreme okretao se u sedlu i zabrinuto gledao u pravcu grada da sučajno negde ne primeti stub dima.

Vajat Erp i Dok Holidej su neko vreme pratili pogledom starca, a onda i sami napustili grad, krenuvši prema jugoistoku, u pravcu Meskale.

Ono što su doživeli u gradiću Vejlu nije bilo ni malo ohrabrujuće. Dva zločinca su stanovnicima grada ispričala veliku laž, prisvojili dva slavna imena kako bi stekli poverenje, a onda pokrenuli sve ljude da bi postigli ono što im je bio cilj: prazan grad u kome će na miru moći da pljačkaju.

Međutim, cela ova mračna stvar imala je još lošije strane. Vajat Erp i njegov prijatelj su opravdano strahovali da su ta dva zločinca, najverovatnije Kas Kleborn i Kirk Mek Loveri, razbojnici čijim imenima zastrašuju mirne građane. Osim toga, izgleda da su dobro znali ko im je za petama.

— Ja mislim, Vajate, da je neizvesno da li banditi znaju da smo im za petama — rekao je Holidej. — Možda su se našim imenima poslužili tek onako, ne sluteći da smo im na tragu. Konačno, nije prvi put da se neko njima služi. Ja pravo da vam kažem nisam baš tako siguran kao vi da znaju da ih sledimo. Ono što mene daleko više uznemirava

jeste činjenica da je stara banda ponovo na okupu.

To je doista bilo ono najgore. Svi tragovi bandita sa vešalima, koje su do sada sledili i ovde saznali da se dvojica od njih zovu Mek Loveri i Kleborn, pokazivali su sve jasnije da niti vode u mračni grad Tombston.

Pomisao na dva brata Mek Loveri, najopasniji momci, srž Klantonove bande, imaju još jednog brata koji je krenuo stopama Frenka i Toma, bila je i te kako uznemiravajuća. Još ako se taj čovek sprijateljio sa bratom razbojnika Bila Kleborna, razlog za uznemiravanje je postao veći. Najstrašnije je ipak od svega bilo to što su se priključili bandi razbojnika s vešalima.

— Ti lupeži su se sami odali — zaključio Dok Holidej. — Upravo zbog toga sam i uveren da ne znaju ko im je za petama. Morali bi biti sasvim ludi da se koriste vašim imenom, a pritom znaju da svakog trenutka možete naići.

— Ali, onaj čovek, koji je odveo Džima Eliota iz grada, znao je da sam u Taksonu. Morao je računati s time da ćemo videti vešala i otkriti nestanak poreznika. Znači otmičar je morao da računa sa mogućnošću da ga sledimo.

Dva prijatelja iz Dodž Sitija, međutim, nisu računala sa mogućnošću da će biti lukavo prevareni, da će ih razbojnici vešto izvući iz Tak-

sofa i namamiti u opasni Tombston.

—oOo—

Sedam milja ispred Meskale našli su na nekadašnje indijansko naselje Pantano, u kome se prema pričanju rodio čuveni indijanski poglavica Kočiz. To međutim, nije odgovaralo istini. (Kočiz se rodio gore u Plavim planinama, mnogo milja južno od Meskale, u današnjem Apač parku, otprilike na pola puta između Meskale i Tombstona u pokrajini koja je još za života velikog poglavice nosila njegovo ime.)

Pantano je bilo malo mesto sa sedamnaest, osamnaest kuća, koje začudo nisu bile izgrađene od drveta nego od kamena, okrečene u belo. Krovovi su bili ravni, a kuće imale takav oblik, kakav imaju uglavnom s druge strane granice, u Meksiku. Nedostajale su samo meksičke lepe crkve, vrtovi nalik na parkove, kantine i pergole i naravno obavezni zvuk gitare, koji kao da lebdi u vazduhu Meksika.

Ovde je sve bilo grubo, ozbiljno i tvrdo, prava atmosfera gradića na Divljem zapadu, koju nisu mogli da pomute ni oblik ni boja kuća.

Vajat priđe vratima jedne radnje.

Starica, koja je sedela na balama

tkanine, ustade i pođe mu u susret.

— Mister?

Maršal je kupio nekoliko stvari koje je zaboravio da kupi u Taksonu, a onda se raspitivao o dvojici ljudi čije je tragove sledio.

Žena je odmahivala glavom.

— Ne, ovuda nije niko prošao ko tako izgleda.

— Ni jedan čovek sa sivom kobilom?

— Ne, mister. Morala bih te ljude da vidim, jer imam veoma malo posla i gotovo celog dana posmatram ulicu.

Da li je to moguće? Kojim li su putem mogli onda razbojnici da krenu? Ako su krenuli u ovom pravcu, morali su da prođu kroz ovaj gradić. Naravno, ako su uopšte i krenuli u ovom pravcu. Isto tako bilo je moguće da su u širokom luku obišli Pantano.

Kockar, koji je čekao na ulici s konjima, priđe ulazu u radnju. Nije bilo trema ispred zgrade tako da je mogao da stoji ispred vrata i čuje svaku reč. Bez ikakvog objašnjenja iznenada je potegao jedan od svoja dva revolvera i uperio ga na ženu.

Podigla je odmah ruke i počela da preklinje.

— Ja... ja nemam ništa!

— Mi od vas i nećemo ništa osim istine. — reče joj kockar oštro.

— Istine?

— Kada su jahači prošli ovuda?
— U rano popodne.
— Koliko ih je bilo?
— Trojica.
— Čovek sa sivom kobilom, da li je on bio sa njima?

— Da.
— A ostala dvojica, kakve su konje imali?

— Vranca i kulaša.
— Jesu li bili ovde kod vas u radnji?

— N... žena prekide u pola reči. Holidej je bučno otkočio revolver. Uplašena, rekla je spremno „da.”

— Šta su hteli?

— Sir, kobasice i...

— Novac!

Žena potvrdi.

— Rekli su da će se još danas vratiti. Zapretili su mi da će me strašno kazniti ako budem nekome pomenula da su bili ovde.

Holidej vrati kolt u opasač i pogleda maršala.

— Zna li dovoljno?

— Sasvim dovoljno.

Vinuli su se na konje i nastavili put. Holidej pripali jednu od svojih cigareta i reče:

— Video sam na vama da ne verujete ženi. Da ubrzam stvar poslužio sam se ovim sredstvom.

— Ja to sredstvo nerado koristim, Dok.

— I ja takođe, ali nam se ovoga puta veoma žuri.

Mrak je već bio pao kada su stigli u Meskalu. I u ovom gradu se po ulicama i zgradama videlo da je u pitanju staro indijansko naselje. Nekada je to bio glavni logor čuvenog plemena Apača u kome su boravili poglavica Kočiz, a takođe i ozloglašeni Džeronimo.

Danas su međutim, ovi gradovi odavno izgubili takvo lice. Postali su pravi zapadni gradovi. Pošto se ovaj grad nalazio upravo na granici dveju pokrajina, pokrajine Kočiz i Pima, bilo je neobično živo, kao uostalom i svim drugim pograničnim gradovima. Iako se veče već bilo spustilo, glavnom ulicom kotaljale su se mnoga kola a ispred trgovina i krčmi stajali su mnogi konji.

Na uglu jedne male poprečne i glavne ulice stajao je momak sa zvezdom. Imao je bujne brkove. Ručke su mu bile duboko u džepovima.

Vajat Erp ga je video sa prozora svoje sobe i pozvao ga je.

— Šta je, mister?

— Jeste li vi šerif?

— Ne, moj brat je šerif.

— Onda ste vi njegov pomoćnik?

— Ni to.

— Kako ste onda došli do zvezde?

— Nosim je, jer je moj brat preko u zatvoru.

— Oho.

— On je pijan kao čep.

Vajat se jedva uzdržao da ne prsne u smeh.

Ovaj mladić je preuzeo službu šerifa, a svog pijanog brata čuvara zakona privremeno smestio u zatvor.

— Hoće li dugo potrajati dok vaš brat bude sposoban za razgovor?

— Prilično.

— Je li mnogo pio?

— Dve boce.

Onda sigurno! Vajat odlučio da se raspita kod mladića za trojicu jahača. Ovaj sleže ramenima.

— Ne, nisam ih video. Bar ne tri momka na takvim konjima kao što ste vi pomenuli.

— Da li je u gradu bilo stranaca, mislim na tu trojicu...

— U našem gradu upravo vrvi od stranaca. Ja sam video ponekad i trojicu jahača zajedno, mada retko. Sa obližnjih rančeva i rudnika iz pilana obično dolaze po dvojica.

— Jedan od ljudi koje tražimo nosi riđu bradu.

— To ste već kazali, mister. Međutim, nije mi tako nešto palo u oči jer se ja interesujem samo za konje.

— Veoma loša navika za jednog šerifa.

— Ja i nisam šerif.

— Zbog čega onda stojite tu tako?

— Zbog toga što u ovakvoj gužvi, u gradu kakav je naš, mora stal-

no neko da stoji na ulici sa zvezdom na grudima.

Ovaj mladić je bez sumnje imao vrlo neobična shvatanja, ali sve u svemu nije bio loš momak. Iznenada se mladić okrenuo i odmerio maršala oštro.

— Vi, na primer, vi imate veličanstvenog konja. U celoj pokrajini nema još jedne takve životinje, s takvim telom, takvim hodom.

— Mene ste dakle posmatrali?

— Ljude koji jaše takve konje i nesvesno posmatram. Konačno, morate razumeti: ja trgujem konjima.

Maršal pokaza preko ramena.

— Onda ona konjušnica tamo pripada vama?

— Da. I da nije Flipa Almena, koji takođe ima konjušnicu, sigurno bih bio veoma bogat čovek.

— Gde je Almenovo dvorište?

— Tačno peto kuća odavde kada se nailazi iz Pantane.

Četvrt sata kasnije dva prijatelja iz Dodž Sitijsa ušla su u uzano dugačko dvorište trgovca Almena. Bilo je osvetljeno jednim jedinim fenjerom.

Holidej je ostao da stoji u senal kapije, a maršal je krenuo dalje.

Iz štale im je u susret pošao dečmekast krivonog čovek. Iskrenuo je glavu ustranu i upitao:

— Tražite li možda mene mister?

— Jeste li vi Flip Almen?

— Da.

— Hteo bih da kupim konja.

— Konja!?

— Zar je to tako neobično?

— To ne, ali...

— Vi ste sigurno danas već prodali nekog konja? — ispitivao je maršala oprezno.

— Kako vam je to palo na pamet?

— Vi se čudite što ponovo vidite kupca.

— Tačno, mister. Dakle hajdemo.

Vajat je pošao za njim u štalu. Još nije prekoračio prag kad je s desne strane iz mraka začuo neki čudan šum, a onda senku kako mu se približava. Sve se odigralo u magnovenju. Maršal je imao odlične reflekske i munjevito se bacio u stranu, tako da ga je udarac samo okrznuo jo desnom ramenom umesto da ga je pogodio u glavu. Osetio je neizdržljiv bol u celom telu.

Odmah se bacio prema protivniku u mrak. Uspeo je da dokopa čoveka, koji ga je tako munjevito napao i oborio ga na zemlju. Međutim, za leđima mu je već bio trgovac i bacio se na njega.

Pošto je prvog napadača bacio na zemlju, trgovca je jednostavno vešt看 zahvatom prebacio preko glave.

Na to se iz mraka pojavi i treći čovek, čije obrise je maršal jedva mogao da razazna pri slaboj svetlosti fenjera. Taj treći napadač je

bez oklevanja zamahnuo, ali je Vajat naglo sagnuo glavu i uzvratilo ostrim krošcom. Pesnica je pogodila napadača pravo u stomak.

— Hu! Ah! — ječao je pogođeni napadač i uzdisao. Pao je tačno ispred vrata u dvorište. Ispred nogu kockara, koji je čuo neobične šumove i došao.

— Vajat?

— Ovde sam.

— Je li sve u redu?

— Da. Samo mi je potrebna svetlost.

— Odmah stiže!

Dok Holidej potrča dvorištem i skide fenjer sa zida kuće. Doneo ga je do štale.

U međuvremenu je maršal oštro motrio na napadače. Kockar uđe u štalu, osvetljavajući put fenjerom. Išao je pored boksova, sve do pregrađenog dela gde se nalazila hrana.

— Ovde nema ničega! — obavestio je, vraćajući se.

— Možda na drugoj strani — primeti Vajat i uze od prijatelja fenjer.

Dok je izvadio revolver iz opasača i držao trojicu ljudi u šahu.

Maršal još nije stigao do drugog boksa na suprotnoj strani štale, kad ugleda konja, čija su leđa na mestu gde se sedlo nalazi još bila topla i znojava. Odmah uz tog konja nalazio se još jedan takođe sa toplim

leđima. Ostali boksovi su bili prazni.

Ko su bila ova trojica ljudi i kakve veze su imali sa razbojnicima? Sada su uplašeno i neprijateljski posmatrali cev kockarevog revolve-ra.

Mali, krivonogi trgovac promrsi:

— Ovo su moji konjušari Huan i Ted.

— Zbog čega ste hteli da mi razbijete glavu — pitao je maršal oštro.

— Tu nameru uopšte nismo imali, mister — javi se sad jedan od konjušara. — Mi smo samo mislili da ste konjokradice.

— O, a kako ste došli na takvu pomisao?

— Zbog...

— Zbog toga što su vas ljudi, koji su ostavili ona dva konja, upozorili. Da li sam u pravu — upita Holidej.

— Da — uzvрати trgovac.

— Gde su sada ta dvojica?

— Nemamo pojma.

— Kada će doći po konje?

— Da dođu? Neće doći po konje.

Vajat uzmače jedan korak unazad. Tako je nešto i slutio.

— Da vam nisu možda prodali te konje?

Trgovac klimnu glavom i glupo se isceri.

— Da.

— I? Kakve ste im konje umesto

ovih dali? Nećete mi valjda tvrditi da su nastavili put pešice?

— Ne. Ja sam bradonji dao vranog ždepca sa svetlom grivom, koji nije ništa gori od njegovog konja.

— A kakvog ste konja dali za ku-laša? Čoveče, nemojte dozvoliti da vam svaku reč klještima čupam iz usta.

— Riđu kobilu.

— Ali bila su trojica!

— Treći je ostao u sedlu.

— Da li ste poznavali nekog od njih?

— Ne.

— Čak ni čoveka koji je ostao na konju?

— Ne, ali vam mogu reći da je izgledao bolestan. Zapazio sam to čak iako je bilo prilično mračno.

— I dalje!

— Šta dalje?

Vajat pride trgovcu i stavi mu pesnicu pod nos.

— Zašto sam ja ovde napadnut?

— Zbog toga što su mi ljudi rekli da treba da se čuvamo dvojice stranaca, koji su poznate konjokradice. Radi se o dvojici ozloglašanih lupeža, koji su već dolazili u grad. Pošto ste vas dvojica došli i odmah pitali za konja pomislio sam...

— U redu, podite samnom mister Almen. Sve ostalo ćete ispričati kod šerifa.

Šerifska kancelarija u Meskali bila je dvospratna duguljasta zgrada,

a u dograđenom delu se nalazio zatvor sa sedam ćelija. U prvoj ćeliji ležao je čovek iza zatvorenih vrata i gromoglasno hrkao.

Vajat skide sa eksera u kancelariji svežanj sa ključevima i otvori ćeliju. Onda dokopa pijanog spavača, izvuče ga u kameni hodnik i izruči mu na glavu kofu vode.

Šerif odmah otvori oči, pridiže se i podboči na laktove. Prvi, koga je video, bio je trgovac konjima Almen.

— Flip, ajkulo jedna! Šta ti pada na pamet! Razbiću ti glavu zbog toga što si sipao vodu na mene. Mangupe jedan, varalico! Prepreneni lupežu, usuđuješ se da meni, šerifu... — Prekinuo je, jer mu je pogled skrenuo na dvojicu stranaca. — Ko je sada ovo?

— Moje ime je Erp — objasnio je maršal. Stajao je uspravljen ruku prekrštenih na grudima. — Koliko da znáte, ja sam vam sipao vodu na glavu.

Šerif obrisa rukavom lice.

— Kako se vi zovete?

— Erp! Vajat Erp! A sada izvolite ustati, čoveče.

Bili Aslan se uspravi. Međutim, morao je da se pridržava za rešetke ćelije, kako bi se održao na nogama.

— Vajat Erp? — Ponovo je obrisao desnim rukavom lice. — Vi ste maršal iz Dodž Sitija? Pa to ne može biti istina!

— Istina je, a ko ste vi?

— Moje ime je Aslan, Bili Aslan.

— Dok se vi ovde u zatvoru treznite, vaš brat napolju šeta vašu zvezdu.

— Ted? O, znači on je taj koji me je pretukao i ovde zatvorio. Ol rajt, onda je sve u redu. Morate, naime, znati da sam jutros bio pozvan na jednu svadbu...

— Mene mister Aslan ne zanima gde ste vi bili pozvani, a sada me slušajte. Sledim dvojicu razbojnika, koji su u Taksonu oteli jednog čoveka i odveli ga sobom. Bili su dole kod Almena i zamenili konje. Sasvim je moguće da se još uvek nalaze u gradu.

Šerif dokopa drugu kofu vode, koja se, takođe napunjena, nalazila u zatvoru i mirno saspe celu sadržinu na sebe. Posle toga se otresao kao poliveni pas.

— Tako, maršale Erp. Sad sam opet u redu. Dakle, tu stvar ću odmah uzeti u svoje ruke. Kako izgledaju ta dvojica?

Maršal mu opisa razbojnike.

— Ol rajt, maršale, dokopaću ja njih.

— Pre toga strpajte u ćeliju ova tri lupeža, koji su me napala.

— Almen? — Šerif počeo da koluta očima i prsnu u smeh. — O, vi ste dakle napali Vajata Erpa? To doista liči na tebe, Flip. Ako budeš imao sreće, izvući ćeš se sa tri godine. Hajde, u buvaru!

Strpao ih je u ćeliju, u kojoj je bio, i zaključao vrata.

U to su se napred otvorila vrata na kancelariji. Na njima se pojavio mršavi momak sa zvezdom i iznenađeno posmatrao svog brata.

— Tako dakle, ovaj prijatelj te istreznio. Ol rajt! — Otrgao je zvezdu sa grudi i bacio je šerifu pred noge. — A sada da se razumemo, Bill! Na sledećoj svadbi ću ti razlupati glavu pa makar to bila i tvoja sopstvena svadba!

. Rekavši to, hrabar momak s treskom zatvori vrata kancelarije.

— Možda bi on bio bolji šerif od mene — rekao je otrežnjeni Aslan. Podigao je zvezdu sa zemlje i pričvrstio na mokru košulju, a onda skinuo sa eksera šešir i opasač.

— Napred! Tu dvojicu momaka ćemo već naći! — Zastao je na vratima i preko ramena upitao maršala. — Da li slučajno znate kako se ta dva lupeža zovu.

— Znam. Kirk Mek Loveri i Kas Kleborn.

Bili Aslan uzmače dva koraka natrag i zapanjeno pogleda maršala.

— Kirk Mek Loveri i Kas Kleborn? Pa to nije moguće! Zar ta dva lupeža ovde u Meskali?

— Tako izgleda.

— Ali... ne, vi valjda ne očekujete ozbiljno da se ja isprečim ispred te dvojice opasnih revolveraša. Molim vas! Ja imam ženu...

ovaj brata i nekoliko tetaka. Ja moram... ne... to ne možete od mene tražiti.

Dok Holidej, koji je stajao iza šerifa, glasno se nasmeja.

— Ko je to od vas uopšte tražio, Aslan? Vi ste se nametnuli maršalu.

— Nametnuo? — Aslan pogleda sada hladno, tvrdo kockarevo lice.

— Da, to je moguće! Prosto nisam znao protiv koga treba da istupim.

— Vi ne treba ni protiv koga da istupate, šerife! Maršal vas je samo obavestio.

— Obavestio? Kakvo divno obaveštenje! On me primorava da uzmem učešće u borbi protiv dvojice revolveraša najgore vrste. Vi to vrlo dobro znate! Prokletstvo, trebalo je da me ostavite u ćeliji. Da sam tamo ostao, sutra ujutru bih bio živ. Ovako ću imati najmanje dve ili tri rupe u stomaku. Kirk Mek Loveri! Kako je to moguće? Neka đave nosi te Klantonove! Znači, opet su tu. Smem da se kladim u koliko god hoćete da sam nedavno video Fina ovde. Bio je zapravo u Lenarovom baru. Stajao je uz šank i ispijao čašu za čašom. Bio je to on, Fin Klanton! Budite sigurni da govorim istinu, iako me smatrate pijanim. Govorim suštu istinu. Dakle ponovo su u sedlu! Kirk Mek Loveri! Prokletstvo, taj lešinar je zapalio Alohej! — Dok je to govorio šerif je izvukao iz stalka

vinčesterku i repetirao je. — Tako. Što se mene tiče možemo da krenemo.

— Ostanite samo tu — reče mu maršal.

— I mislite na svoje tetke — dodade mu Holidej, zatvarajući vrata.

Aslan je krenuo za njima.

— Čekajte, molim vas, maršale. Ja sam za trenutak potpuno zabravio da ovog puta nisam sam, nego da u vama imam partnera i to kakvog... Prokletstvo, mora da sam bio slep! Ah, viski koji sam jutros popio mora da nije bio najbolje vrste. Ali, šta možete bolje i da očekujete kada se ženi radnik sa pilane... — Onda se iznenada lupio šakom po čelu. — Onaj tamo... da nije to možda Dok Holidej?

— Da sam na vašem mestu, ja bi to još glasnije viknuo — opomenu ga maršal.

Aslan koji je kao i njegov brat u suštini bio pošten momak, izađe na ulicu.

— Šta hoćete vi — odbrusi mu Holidej.

— Idem i ja sa vama.

— Ako baš hoćete, onda idite i vratite tu pušku.

— Hej, pa ona mi je potrebna! Nisam baš vrstan strelac s revolverima.

— Ali zato mi jesmo, odvрати mu kockar ironično. Vratitu lepo tu pucaljku natrag, jer samo pada u oči.

Kada je šerif vratio pušku u kancelariju, na tremu se pojavio njegov brat.

— Gle, ti si doista potpuno trezan — čudio se mladić.

— Pođi i ti s nama, — predložio šerif.

Trgovac konjima razvuče lice.

— Hoćeš li sada sa ovom dvojicom stranaca da obilaziš kafane?

— Maršal izgleda baš ne mari piće.

— Maršal? Zar je on maršal?

— Da.

— Ako mi sada budeš rekao da je onaj drugi guvernerov čovek, takođe ću ti poverovati — promrsi Ted.

— Ne, onaj drugi je lekar.

— Lekar i ide sa maršalom?

— Da i ti ga poznaješ!

— Otkud bih ga poznavao?

— Siguran sam. On se zove Holidej.

— Dok Holidej? Hoćeš li time da kažeš da se onaj drugi zove Erp? Maršal Vajat Erp?

— Baš to. A sada hajde.

— Kuda?

— Nemam pojma. Maršal već to sigurno zna.

Potrčali su za dvojicom prijatelja iz Dodž Sitija. Vajat je krenuo pravo u Lenardov salun. Kada je šerif osetio miris viskija, koji je dolazio iz lokala, sklopio je oči i procedio.

— Prokletstvo, vodu bi trebalo piti. Lepu, bistru, svežu vodu.

— Kako bi bilo da pokušate s mlekom? — reče mu Vajat ulazeći u lokal.

— Mleko? — jeknu šerif i oseti kako ga nešto davi u grlu. Kako mu je ovaj svirepi maršal mogao u ovom trenutku da pominje mleko.

Vajat se s mukom probijao između redova stolova do šanka. Krčmar je bio visok mršav čovek, sa zapuštenom dugom kosom, koja mu je gotovo padala na lice.

Maršal se nađe na šank i upita ga da li je video čoveka sa riđom bradom.

Krčmar odmahnu glavom.

Na to primeti šerifa kako ulazi na vrata.

— Oprezno, čoveče! Čini mi se da vas jedan sa zvezdom sledi — došapnuo je maršalu. — Bežite brzo odavde! Kirk je bio tu!

— Kada?

— Pre dva i po sata.

— Zar nije ostavio nikakvu poruku?

— Doista ništa — upita šerif sa izrazom lica čoveka kome je vlast za petama. Sve vreme se bojažljivo obazirao prema vratima.

— Jeste. Svi morate biti krajnje oprezni. U vazduhu se oseća teška zvezda.

— Ko to?

— Nećeš mi verovati: Vajat Erp! Maršal razrogači oči.

— Ma šta mi napriča!

Uto se šerif približi šanku.

— Dakle, Pinkertone, stari man-gupe! Kakve to laži šapućeš maršalu na uho? Čuvajte se dobro tog spletkaroša, mister Erp! To je varalica poslednje vrste. Priča se da je ranije pripadao Klantonovoj bandi. Bio je tri godine u robijašnici Fort Vortu, jer je učestvovao u napadu na poštansku kočiju kod Bizbija.

Dugonja Artur Pinkerton formalno pade na policu s flašama.

— Vajat Erp? — Mucao je i gledao maršala očima razrogačenih od straha. — On je Vajat Erp?

Maršal malo bolje odmeri krčmara. Znači, sa takvim tipovima kao što je ovaj, razbojnici su u dosluhu. I oni pripadaju njihovoj bandi. Bila je poznata činjenica, a i danas je tako, da su krčmari često u dosluhu za zločincima i da su njihovi jataci.

Sada je šerif začuđeno posmatrao krčmara.

— Hej, šta je to tebi, Pinki? Da nemaš lošu savest? Uostalom, ne bi me čudilo, stara lopužol!

Krčmar je netremice gledao maršala pravo u oči, a onda je nesvesno odvezao kecelju i spustio je na šank.

— Kuda si naumio? — pitao je šerif.

— Poći će s nama — objasni mu maršal.

Pinkerton napusti šank i pođe is-

pred maršala i šerifa prema vratima. Nekoliko ljudi vikalo je za njim tražeći piće, ali se on nije usudio da se okrene.

Kada je stigao na trem, iznenada je izvukao revolver iz džepa i naslonio ga na slepoočnicu.

Dok Holidej se u deliću sekunde stvorio kraj njega i žestokim udarcem mu izbio oružje iz ruke.

Šerifu je zastao dah. Njegov brat nije imao reći.

Šta to bi? Pinki je sam sebi hteo da prekrati život? Prokletstvo, taj lupež mora da ima mnogo što šta na savesti!

— Da, rekao sam već. Samo što se Vajat Erp pojavi u nekom gradu, a već nastane neopisiva gužva.

U zatvoru Meskale sedela su četiri čoveka. Međutim, samo je krčmar Pinkerton bio povezan sa bandom. Maršal je morao svakog čoveka, koji je imao neke veze sa bandom, da uhapsi ukoliko je doista želeo da je uništi.

Bilo je jedanaest sati kada su napustili šerifsku kancelariju. Dva brata Aslan ispratila su ih do samih vrata.

— Jašite li još danas dalje — raspitivao se šerif.

— Sutra u rano jutro.

— Ol rajt. Možete biti sigurni da će Pinkerton dobiti svoje. Sudija stiže u grad prekosutra i članovima

bande izriče kazne po kratkom postupku.

— Nadamo se — uzvрати mu Vajat i pozdravi se sa neobičnom bratcom.

Maršal se probudio u pola pet. Kada je izašao u hodnik video je trag svetlosti ispod vrata Holidejeve sobe. Znači, Dok je već bio budan. Obrijali su se, umili, obukli, a onda otišli kod Teda Aslana po konje.

Ted je već bio na nogama.

— Jutros sam veoma rano skočio iz postelje da vam još jednom poželim srećan put — rekao je. — Ko načno, ne dolazi svakog dana Vajat Erp u Meskalu.

Dva prijatelja iz Dodž Sitija se vinuše u sedla i krenuše prema glavnoj ulici.

Dok Holidej je već hteo da potera svog konja levo, ali vide kako maršal okleva.

Čovek iz Misurija posmatrao je desnu stranu ulice i poprečnu uličicu, koja je izlazila na šerifsku kancelariju. Onda je poterao konja u tom pravcu, a Holidej za njim. Vajat sjaha i stupi na trem.

Ted Aslan je trčao za njima. Kancelarija je još uvek bila zaključana.

— Vi ste veoma podozriv čovek, maršale — rekao je, smejući se. — Sigurno ste hteli lično da se uverite da kafedžija nije slučajno pobegao. Mogu da vas umirim. Taj Pinki ima veliko iskustvo u bekstvu, ali Bili ga

neće tako lako pustiti da umakne...

Ućutao je. Vajat je otvorio vrata i pogledao u kancelariju. Bila je prazna. Maršal je na prvi pogled video da nešto nije u redu. Pre svega nedostajao je svežanj ključeva zatvorskih ćelija. Bacio se na vrata. Posle drugog naleta su popustila. Pred njim je bio mračan hodnik a desno ćelije. Vrata s rešetkama bila su otvorena. Vajat potrča nazad i naleti na Teda Aslana, koji je krenuo za njim.

— Pakao! — uzviknu trgovac konjima. — Pobegli su! Gde je moj brat?

Ispunjen zlom slutnjom, maršal otvori vrata prema dvorištu. Zastali su kao ukopani i gledali napolje. Pri bleđoj svetlosti ranog jutra razaznavali su se obrisi vešala, a u podnožju je ležao čovek. Bio je to šerif Aslan. Vajatu je sve bilo jasno pre nego što ga je i pogledao. Ted nije imao snage da makne sa vrata. Samo je procedio:

— To nije moj brat.

— Bojim se da jeste.

Trgovac konjima je bio kao pralizonan. Vajat je krenuo u dvorište i nagnuo se nad šerifovo telo.

Aslan je bio mrtav.

Dok Holidej, koji je upravo stigao u dvorište, ustanovio je da je čuvar zakona ubijen nožem.

Čovek iz Misurija procedi kroz zube:

— Kad ne bih tačno znao da je

Miguel Gonzales stigao na vešala, bio bih uveren da je ovde bio.

— Mi ga nismo videli kako umire — rekao je kockar. — Isto kao što su oni psi uspeali da izvuku poreznika iz njegove kuće, tako su isto mogli da oslobode iz Taksonskog zatvora i kosookog bacača noža.

Maršal odmahnu rukom.

— Zločinci s vešalima sigurno imaju još kog bacača noža pored Gonzalesa.

Kada su se okrenuli, videli su Teda Aslana kako još uvek stoji na vratima i netremice pilji u vešala.

Vajat Erp i Dok Holidej su napustili šerifsku kancelariju i uputili se do konjarskog trgovca Almena. Tamo su zatekli samo dve služavke. Mršavi trgovac i njegova dva konjušara nisu bili tu, a devojke su rekle da ih navodno nisu videle.

Bilo je bespredmetno ići u Lenardov salun, ali je maršal to ipak učinio. Samo, Pinkerton naravno nije bio tamo.

Kada su napustili grad, kockar reče, zagledan u jarko crveno izlazeće sunce:

— Sada imamo šestoricu ispred sebe. Ako je oteti Eliot sa njima, onda su u pitanju čak sedmorica.

— Ako je jedan od razbojnika doista Kirk Mek Loveri, onda sigurno nije tako glup da krstari sa grupom od šest jahača.

— Ni ja ne verujem u tu mogućnost — zaključio kockar. — Takvu

glupost ne bi učinio ni brat Bila Kleborna.

Razbojnici s vešalima su ponovo na svom putu ostavili ubijenog i to opet čuvara zakona! Bezočno su uklanjali svakoga koji bi im se našao na putu. Dvojici prijatelja iz Dodž Sitiya je bilo jasno da banda tačno zna ko im je za petama.

Šta li smjeraju? Zašto idu starim putem poštanske kočije u pravcu ju-goistoka i ne ustručavaju se da za sobom ostave ubijenog šerifa, iako sasvim očigledno znaju ko ih sledi!

Bilo je oko pola deset pre podne kada su dva jahača, idući obalom reke Pedro, stigli u Benson. Idući ovamo usput nisu otkrili tragove razbojnika. Uostalom, ovaj deo poštanskog puta od Meskale do Benson bio je veoma živ. Stalno su prolazili ili jahači ili kočije, tako da je bilo nemoguće otkriti tragove. Zastali su kraj prvog pansiona da bi doručkovali.

Bila je to mala gostionica, u kojoj se mogla dobiti kafa, čaj i hrana.

Starija devojka priđe njihovom stolu i upita ih šta žele.

Naručili su jaja, kafu, sir i hleb.

Kada je devojka otišla, u gostionici uđe visok vitak čovek, crne kose, sveže obrijan. Imao je naočari sa zlatnim okvirima, koje nikako nisu pristajale njegovom licu. Nosio je crno odelo, plavu košulju i crnu somotsku mašnu. Preko bedara je nosio opasač sa dva velika revolvera

kalibra 38. Zapravo na tom čoveku ništa nije bilo naročito upadljivo, ali je ipak i nesvesno privukao poglede dvojice prijatelja iz Dodž Sitiya.

Vajat je upravo mislio odakle tog čoveka poznaje? Sigurno ga je negde već video. Te svetle oči, to preplanulo lice, bujnu kosu i to samouvereno držanje! No, zar čovek nekada ne uобрази da nekoga poznaje, iako ga prvi put vidi?

Gost priđe šanku, sede na visoku stolicu i pripali virdžinija cigaru.

Dok i Vajat nisu više imali vremena da ga posmatraju, jer je devojka iz kuhinje donela doručak.

Čovek je ispio džin platio ga i izašao. Prolazeći pored njihovog stola maršal uhvati strančev ispitujući pogled.

— Čudan momak — primeti Holi-dej. Smeo bih da se kladim da sam ga negde već video.

Vajat podiže pogled s doručka.

— I vi? Sve vreme sam upravo isto mislio. Nikako da se setim na koga me potseća.

— Jedno je sigurno — zaključio kockar. — Ne bi mogao da me potseća ni na jednog prijatnog čoveka.

— Tačno! Ali, na koga on potseća?

Kada su pola sata kasnije izašli iz gostionice i krenuli prema konjima, maršal je još uvek razmišljao ko bi mogao da bude taj čovek.

Zamišljeno oborene glave stajao je pored svog vranca, a onda iznenada nabra obrve. Samo pola koraka

od njega nalazio se otisak potpetice, na čijoj se sredini primećivala rupa od velikog eksera.

— Dok! Pogledajte ovo!

Kockar zabaci šešir za potiljak.

— Naš čovek iz Taksona!

Obojica su sada gledala niz ulicu. Međutim, od zagonetnog stranca nije bilo ni traga.

Maršal steže zube i vinu se u sedlo, a kockar iznenada pucnu prstima i uzviknu.

— Frenk Mek Loveri! Na njega me podseća!

— Tačno — složi se maršal.

— Onda je tačno i to što nam je ispričao nesrećni starac u Vejlu: Frenk i Tom Mek Loveri imaju još jednog brata. Onaj u gostionici bio je Kirk Mek Loveri!

Za dva prijatelja iz Dodž Sitija ovo je izgledalo kao da je iznenada iz groba ustao ozloglašeni bandit Frenk Mek Loveri. Naime, njegov mlađi brat Kirk je neverovatno mnogo ličio na njega. Čak je imao isti onaj opasan sjaj u očima, koji i Frenk.

— Pakao — procedi maršal. — To će biti tvrd zalogaj!

Ne progovorivši više ni reč, poterali su konje svako u suprotnom pravcu. Međutim, zločinac koji je onako hladnokrvno ušao u gostionicu, nestao je bez traga.

Pošto su se sreli pred prezbiterijanskom crkvom, kockar odmahnu glavom.

— Ja mora da sam spavao, pošto ga nisam odmah prepoznao!

— To isto prebacujem i ja sebi, Dok.

Odlučili su da posete šerifa. Stari Ronald Hamfi je bio upravo zauzet veoma važnim poslom u dvorištu — cepao je drva. Bio je to čovek srednjeg rasta, temeljan, snažan, bujne kose. Nosio je zelenu košulju i smeđe pantalone pridržane na ramenica. Nije mu palo na pamet da preki da posao kada je ugledao nepoznate posetioce.

Vajat je odmah stao kraj šerifa, a kockar se smestio na sedište jedne ispregnute dvokolice.

— Kada ćete eventualno biti gotovi s tim poslom — raspitivao se maršal.

— Mogu vam odmah reći — uzvratila šerif. — Naime, kada i poslednji panj bude isitnjen.

— Po tome bismo mogli da navratimo za koji dan — ubaci kockar podrugljivo.

— Ta vam ideja uopšte nije loša — uzvratila čuvar zakona. — Ja doista nemam vremena.

— Verujem vam — uzvratila maršal. — Zbog čega bi se jedan šerif bavio banditom kakav je Kirk Mek Loveri, ako ima tako važan posao, kao što je cepanje drva. Treba imati razumevanja.

— Ostavite se šale — brecnu se šerif. — Momci, kakav je Kirk Mek

Loveri, neće se usuditi da dođe u Benson.

— Ako mu to ipak padne na pamet?

— To bi ih skupo stajalo. Sa starim Hamfijem se naime ne može šaliti!

— I meni se čini da je tako — nastavi kockar u podrugljivom tonu.

Na to šerif ljutito zari sekiru u drvljanik. Podboči se, pa odmeri posetioce.

— Vi, izgleda, hoćete da se zabavljate na moj račun?

— Ne, šerife — uzvрати mu maršal. — Mi, naprotiv, želimo s vama da razovaramo a jednoj veoma ozbiljnoj stvari.

— Tako, doista? Čujte, gde ja da jurim tog Kirk Mek Loverija? Nego, reći ću vam nešto ljudi. Sve te priče o razbojniku Mek Loveriju slušam već mesecima. Moram vam priznati da mi je već izašlo na nos. Najverovatnije taj momak uopšte ne postoji, a ovde u gradu svi polude već pri pomenu negovog imena.

— Postoji, šerife — objasni mu maršal. — Pre pola sata bio je gore u maloj gostionici na ulazu u grad.

Hamfi iznenađeno podiže obrve.

— Jeste li ga videli?

— Svakako. — Vajat mu ispriča što se dogodilo i šta ga ovde vodi još od Taksona.

Šerif nije mogao da se pribere.

— I kako ste vi došli na pomisao da sredite tog razbojnika, mister?

Uto se Holidej umeša u razgovor.

— On je došao na tu pomisao isto onako, kao što ste vi odustali od toga! Nego! hajdemo maršale. Ovaj stari gospodin je već umoran od svoje šerifske službe, a osim toga treba da iscepa drva.

Kockar je ustao sa kočije i uputio se sa Vajatom preko dvorišta.

Na to šerif kao da je živnuo. Hitro je potrčao iza Vajata i preprečio mu put.

— Jeste li vi maršal? Trebalo je to da mi kažete.

Vajat ga ozbiljno odmeri.

— Ne, mister, nije trebalo da vam to govorim. Prilično je žalosno da vas maršal mora podsetiti na vaše dužnosti. Napred, krenite u potragu. Ja sam vam dao tačan opis tog prestupnika.

— Zaboravio sam ga — jeknu šerif, prolazeći prstima kroz kosu.

— To je visok čovek, ne naročito širokih ramena, ali ipak deluje snažno. Oči su mu svetle, lice preplanulo, kosa crna, nema brkova ni brade. Sve u svemu lepo deluje. Nosi čistu, gotovo novu plavu košulju, crno odeo, i crne somotske mašne. Šešir mu je takođe crn. U futrolama na opasaču nosi dva revolvera kalibra 38 sa crnim drškama. Pantalone mu padaju preko čizama i...

— To je dovoljno — uzviknu šerif. — Ako ga ne bih našao na osnovu opisa morao bih biti idiot. Re-

ćite, maršale, vi ga sledite još iz Taksona...

Iznenada se na kapiji za delić sekunde pojavi jedan čovek.

— Erp! — uzviknuo je, a onda je odjeknuo pucanj.

U sledećem trenutku strelca više nije bilo.

Kockar je istog časa pucao. Reagovao je munjevito. Međutim, njegov metak je samo okrznuo šešir strelca.

Metak je iscepao maršalov levi rukav. Hteo je da potrči prema kapiji, iznad koje se samo na trenutak pojavio strelac.

— Zaključana je — vikao je Hampi. — Zaključana!

Vajat se vrati natrag. Za to vreme Holidej je već grabio kroz kancelariju na ulicu. Kada je maršal stigao na trem, kockara nije bilo. Već je skrenuo levo u prvu poprečnu ulicu. Vajat je skrenuo u prvu desno, pa zatim u paralelnu ulicu i video Holideja kako stoji u neposrednoj blizini šerifovog dvorišta. Mahao je rukom.

— Ništa!

Čovek iz Misurija nastavi da trči dalje. Na to su se otvorila vrata kapije. Šerif je otišao u kancelariju po ključeve i pojavio se u uličici.

— Recite mi, mister, molim vas, šta je onaj lupež malopre vikao?

— Maršalovo ime — uzvрати mu

Holidej, pažljivo motreći na susedno dvorište.

— Ime maršala! Pa onda je to Vajat Erp?

Holidej nije uspeo da mu odgovori, već je otišao i pretražio okolna dvorišta, štale i ambare, svaki kutak. Kada se posle pola sata vratio u šerifovo dvorište, nije zatekao maršala. Stigao je nešto kasnije.

— Našao sam otiske njegovih čizama.

— I ja takođe — reče Holidej i nasloni se na zid između vrata i prozora. — Bio je to Kirk Mek Loveri.

— Nema sumnje. Video sam njegove stope u susednom dvorištu. Međutim, nigde ga nema.

— Sve mi se čini da je taj momak doista nasledio mnoge osobine svoga brata Frenka.

Vajat se spusti na stolicu pored pisaćeg stola.

Šerif Hamfi ga je gledao kao retku zver.

— I vi ste doista Vajat Erp?

Maršal ljutito odmahnu rukom.

— Da, na žalost.

— I onaj lupež za dlaku da vas ubije.

— To bi bila divna stvar za vaše malo mesto — ubaci kockar gaseci opušak. — Svojevrсна senzacija!

Ranold Hamfi je bio obavešten o razbojnicima, ali se od njega ništa nije moglo očekivati. Bio je krajnje neodlučan, za razliku od braće Aslan.

Prema tome, nije imalo nikakvog smisla gubiti vreme s njim.

Vajat Erp i Dok Holidej su se vinuli u sedla i odjahali iz grada.

Kad su odmakli dve milje, skrenuli su u širokom luku u pravcu jugozapada, a onda se vratili nazad.

— Na žalost još je veoma rano — rekao je maršal. — Da je mrak pao, jednog od tih lupeža bismo u nekoj krčmi već našli. Konačno, ne mogu sva sedmorica da nestanu u tako malom gradu.

— Pa mi, maršale, ne poznajemo nikog izuzev Mek Loverija. A to da ti lupeži imaju gvozdene nerve i da nam proleću ispred nosa već smo doživeli u gostionici.

Ulogorili su se tako da su mogli da motre na istočni i zapadni izlaz iz grada. Jahača bi mogli da vide, mada sa tog rastojanja ne bi mogli da ga prepoznaju.

Vajat Erp je zamišljeno gledao u pravcu jugoistoka.

— Tamo negde dole leži Sent Devid, ozloglašeno razbojničko mesto. Ne bi me čudilo da članovi bande pokušaju da još noćas tamo stignu. Ovde u Bensonu nisu baš tako sigurni. Konačno, verovatno ima i dosta ljudi koji bi mogli da budu opasni po njih. Moć Ajka Klantonu nije više ono što je nekad bila. Istini za volju, o Klantonovima se još uvek priča, a verovatno će se pričati i za pet godina. Međutim, strah koji je narod

osećao prema velikom vođi bande praktično više ne postoji.

— Ali može da se povampiri, na žalost — podseti kockar. — Ako on svoje ljude bude slao u Novi Meksiko, na granicu pokrajine Kočiz do Jume, pa možda i do granice Kalifornije, biće opet sve po starom. Niko više neće smeti ni da se nakašlje da ne bi naljutio ljude Ajka Klantonu...

Dan se beskrajno odužio. Konačno je i veče počelo da se spušta. Dva prijatelja iz Dodž Sitiја osedlala su konje i odhajali prema Sent Devidu, uvereni da će Kirk Mek Loveri i njegovi ljudi te noći stići u grad.

Uvukli su konje u prvu poprečnu ulicu i zauzeli busiju sa obe strane glavne ulice. Čekali su kao velike mačke ispred mišije rupe, ali uzalud.

Razbojnik Kirk Mek Loveri nije bio glup da uleti u klopku. Dokazao je maršalu da je zločinac velikog formata.

Najmlađi brat dvojice ubijenih revolveraša, Kirk Mek Loveri iz doline San Pedro, dugo je razmišljao šta bi čovek, kakav je Vajat Erp, mogao da učini. Na taj način je činio ono što i njegov brat Frenk. Najzad, je zaključio da će ga maršal najverovatnije vrebati u Sent Devidu.

U prkos svemu morao je da ode tamo. Jedino u tom gradu su bili sigurni da će njegova traganja biti

uzaludna. Još ranije, u slavna vremena Klantonove bande, samo je još u Tombstonu bilo više saveznika Klantonove bande nego u Sent Devidu, a to nešto znači.

Alek Bilabej je već šest godina bio gradonačelnik u Sent Devidu. Na to mesto ga je postavio niko drugi do veliki Ajk Klanton. Zbog toga nije nikakvo čudo što je ovaj nekadašnji radnik na železnici bio uvek zahvalan „kralju Arizone”. Ova zahvalnost nije prestala ni posle Ajkovog pada i rasturanja bande.

Da je Klantonovu bandu nemoguće uništiti sada se dokazalo. Trebalo im je jedva dve godine da se ponovo sakupe. U Kosta Riki se pojavio brat Frenka Stilvela, a sada su se na svetlost dana pojavila i braća nekadašnjih razbojnika iz Tombstona: Kirk Mek Loveri i Kleborn.

— Ne bi me čudilo da se u Tombstonu nađe i neki rođak Sirli Bila — reče kockar. — Isto tako moglo bi se ispostaviti da Indijan Čarli ima brata, a jednooki Pit Spens bližeg rođaka. Ništa više ne bi moglo da me iznenadi.

— Ni mene — uzvрати mu maršal. — Ima tu još ljudi koji dolaze u obzir. Na primer dragi Flanaganovi — otac i sin, zatim Bejkerfild, a i onaj lupež iz treće ulice, Kolgejt.

— Zar taj nije bio zaposlen u Mejr-u u banci.

— Jeste, bio je.

— Izgledao mi je kao sasvim pristojan momak.

— Da, tačno, tako je izgledao. No u međuvremenu je prošlo dve godine, a gazda Ajk se oporavio.

Posle višečasovnog čekanja seli su jedan kraj drugoga na trem, zagledani u pravcu zapada, odakle je trebalo da naiđe banda.

Uto vreme je Kirk Mek Loveri stajao kočoperno u dnevnoj sobi gradonačelnika Bilabeja.

— Potreban mi je smeštaj za šestoricu ljudi i ćelija u zatvoru za Eliota.

— Sasvim sigurno mister Mek Loveri — uslužno je rekao gradonačelnik. — Istina, ne znam gde mogu tako brzo da stvorim toliko soba, ali nekako ćemo se već snaći.

— Nadam se da hoćete!

Oko desetak sati najzad odlučili su da se Vajet Erp vrati natrag u Benson. Trebalo je da kockar sam drži stražu ispred grada. Maršal je u oštrom galopu gonio konja prema Bensonu i odmah po dolasku u grad potražio šerifa.

Nije mogao da veruje svojim ušima kada je sa vrata čuo ravnomerno udaranje sekire, praćeno psovkanama. Kada je ugledao maršala odložio je sekiru i zadihano rekao:

— Otišli su.

— Otišli?

— Da još oko osam sati. Krenuli su prema zapadu. Međutim, ja sam

oštro motrio i video kako su načinili širok krug i skrenuli na jug. Sam đavo zna kuda su krenuli.

— Koliko je ljudi bilo?

— Sedam.

— Dakle ipak!

— Kladim se da su se uputili u Sent Devid.

— Kako vam je to palo na pamet šerife?

— Sedeo sam kod Glogana u sporednoj sobiti. Odatle se izlaz iz grada može videti. Kada su razbojnici otišli došao je i saopštio mi da je prisluškivao, ali da nije mogao bog zna šta da čuje. Uglavnom, jedan od razbojnika, koga su oslovili imenom Kas, pomenuo je nekog Bilabeja, a upravo tako se zove gradonačelnik u Sent Devidu.

Vajat Erp potapša šerifa po rame-nu, a onda otrči na je. Bacio se na leđa konja i pohitao prema jugo-istoku. Zaustavio je svog vranca tačno pod trema, iza koga je Holidej bio prikriven.

— Ovuda niko nije prošao — izvesti ga kockar.

— Tačno ste se izrazili, Dok. Ovuda nisu prošli, ali su ipak u gradu.

— Tako nešto sam slutio. Malopre, na primer, naišla su dva čoveka i stala ispred susedne kuće. Kucali su na vrata i čim im je čovek otvorio tresnuli su ga po glavi. Kada se povratio, lupeži su mu stavili nož pod grlo rekavši: „Koliko da se razumemo sta-

ri potrebna nam je soba.” Jedan je odmah krenuo sa uplašenim vlasnikom unutra u kuću, a drugi je hteo da ode.

— Ako sam vas dobro razumeo, Dok, hteo je. Zar nije otišao.

— Ne, to mi nikako nije odgovaralo.

— Vama?

— Da, baš meni. Da li bi vama možda odgovaralo mister Erp? Kockar nemarno pripali cigaretu.

— Naravno ne, Dok. Šta se zatim dogodilo?

— Ništa. Ja sam momka položio na vruće uglevlje ili bolje rečeno malo sam ga pritisnuo na đubre između dveju kuća, gde sam do sada bio u zasedi. Dovolio sam sebi slobodu da mu vratim udarac, koji je dao onom starom čoveku. Posle toga sam mu strpao njegovu maramu u zube i vezao ga njegovim kajišem. Baš onako kako sam video da to Vajat Erp sto puta čini.

Maršal se tiho nasmeja.

— Vi ste baš opasni, Dok...

Vajat Erp je upravo hteo da prođe pored kockara, kada sa druge strane ulice odjeknu pucanj puške. Holidej munjevito otvori vatru iz svoja dva revolvera. Odmah zatim oglasio se i Vajatov bantlajn specijal. Kockar se spretno zakloni iza bačve za kišnicu, a maršal leže na zemlju.

— Ol rajt? — prošapta kockar.

— Da, a vi?

— Sve je u redu. Smem se kladiti da je naš prijatelj Kirk već ovde i da je hteo da nas na ovako ljubazan način pozdravi.

Kockar iznenada izađe iza bačve, polete napred i poče da puca. Cilj mu je bila kapija dvorišta na suprotnoj strani ulice. Vajat je sledio njegov primer i u nekoliko koraka se našao gotovo na polovini ulice, kada je vatra iz Holidejevih revolvera umukla.

Vajat zabrinuto pogleda na levu stranu. Međutim, od prijatelja ni traga. Holidej je ležao na zemlji nekoliko trenutaka, a onda opet skočio na noge i pucao. U ležećem položaju je napunio revolvere.

Štićen vatrom svog prijatelja, maršal je stigao do kapije i bacio se svom snagom na nju. Posle nekoliko trenutaka teška vrata su popustila. Istog časa iz dvorišta je zagrmela vatra iz pušaka. Da je maršal ostao da stoji ispred kapije, pogodilo bi ga bar deset metaka. No ovaj iskusni borac se na vreme bacio u stranu iza stuba, i svom žestinom pucao. Razlegli su se krici. Odjednom je ugledao senku kako se diže ispred njega.

— Holidej!

U magnovenju se stvorio u sredini dvorišta i zastao tu i hladnokrvno pucao. Nekoliko trenutaka kasnije na protivničkoj strani je vatra prestala. Napad na dvojicu prijatelja iz Dodž Sitija bio je oštro odbijen.

Dok je kockar stajao iza starih kola, sa koltovima uperenim na zid štale, maršal istrča napolje, skide fenjer sa eksera i zapali ga. Kada je svetlost fenjera obasjala dvorište, video je trojicu ljudi na zemlji. Stenjali su jekali i psovali. Jedan od njih bio je pogođen u bedro, drugi sa dva metka u butinu, a treći u desnu ruku. Bila su to tri maršalu i Holideju već poznata čoveka: trgovac konjima Almen i njegova dva konjušara. Stigla ih je zaslužena kazna.

Mek Loveri, Kleborn i krčmar Pinkerton su uspeli da umaknu. Ukoliko su opšte tu i bili.

— Ova tri lupeža neće moći odavde da maknu — zaključio Holidej. Vajat ugasi fenjer.

Napustili su dvorište i dole, gde se glavna ulica širila u mali trg, našli su kuću jednog vidara. Vajat ga je brzo dozvao.

Bio je to mršavi mrazovoljan čovek, izrazito kratkovid.

— Zar sada, u sred noći?

— Da, doktore, moraćete — reče mu maršal. — Ti ljudi su ranjeni i potrebna im je vaša pomoć. Možda će vas to podstaći da požurite, ako vam budem rekao da se radi o prijateljima Kirka Mek Loverija, dakle o prijateljima Ajka Klantona.

Nije morao dalje da govori. Vidar se okrenuo, utrčao u kuću i ubrzo se zatim vratio noseći instrumente. Kada je stigao do sredine ulice, zastao je i upitao.

— Jesu li to i vaši prijatelji?

— Ne, doktore — glasio je odgovor.

Kada je mršavi stranac to čuo, potrčao je još brže

Jedna radoznala žena na prozoru susedne kuće gnevno je gundala:

— Opet pucnjava! Čini mi se da u ovom zločinačkom gnezdu to nikada neće prestati!

Holidej joj se učtivo obrati.

— Gde stanuje gradonačelnik, gospođo?

— Na drugoj strani trga, u onoj velikoj kući.

Nekoliko koraka ispred gradonačelnikove kuće maršal nastavi prema glavnom ulazu, dok se kockar ušunjao u dvorište na sporedna vrata.

Maršal je energično kucao. Mlada žena je odškrinula vrata i posmatrala kasnog gosta ispitivački.

— Vi ste Vajat Erp, zar ne?

Vajat je iznenađeno pogleda. Imala je lepo uzano lice, tamne oči i bujnu kosu.

— Vi me poznajete?

— Da, ja sam vas očekivala. Priželjkivala sam da u ovom bednom...

— Judita! — zaorio se hodnikom krupan glas. Bio je to gradonačelnik.

— Morate izviniti, mister, moja kći je... — Pri tome je učinio nedvosmislen pokret koji je trebalo da znači da je umobolna. — Ona govori sve same ludosti!

— Očigledno ne uvijek — reče maršal. — Oslovila me mojim imenom.

— A tako, e onda je to puka slučajnost, znate. Ko ste uopšte vi?

— On je Vajat Erp — uzviknula je devojkica sa stepenica. — Veliki Vajat Erp. Onaj od koga se svi plaše, svi ga grde, ali se pred njim sakrivaju u mišije rupe.

— Judita! — uzviknu gradonačelnik gnevno. Okrete se, priđe joj, grubo povuče za ruku i ugura u jednu sobu.

— Dosta mi je nevolja s tim detetom. Molim vas da izvinite! Dakle, vi ste Vajat Erp! Raduje me da vas jednom upoznam.

Ovaj čovek je bio veoma malo iznenađen. Istina, maršal nije očekivao da se neko divi ili suviše iznenađuje kad se on pojavi, no, iz dugogodišnjeg iskustva je znao kako ljudi reaguju kad se on pojavi, pre svega oni koji imaju razloga da od njega strahuju.

Maršal mu bez okoličenja reče:

— Preko u Bensonu sam saznao da Kirk Mek Loveri ima nameru da vas poseti gradonačelniče.

— Kirk Mek Loveri! — tobože se užasnu gradonačelnik, kome je čuveni vođa bande Ajk Klanton omogućio da dobije tako visok položaj.

— Ali, maršale, ne pretpostavljate valjda da taj razbojnik ima pristupa u moju kuću? Kakva pomisao!

— Na žalost pretpostavljam, Bilabej. Sklonite se!

Vajat ga odgurnu u stranu i uđe

u hodnik zatvorivši ulazna vrata za sobom. Primetio je odmah da su na suprotnom kraju hodnika vrata koja vode u dvorište malo odškrinuta. Tamo je već stajao kockar.

Maršal se obrati gradonačelniku.

— Gde je on?

Bilabejeva sigurnost je u trenutku nestala.

— Kunem vam se svim...

— Nemojte se kleti, čoveče. Zbog toga biste još mogli da budete pozvani na odgovornost.

Na to iz sobe odjeknu histeričan ženski smeh.

— On je veliki Vajat Erp. Od njega svi strahuju. Čak i moj otac strahuje od njega.

— Judita! Ja te molim, dete, ne govori gluposti.

— Moj gospodin otac me sada moli, a posle toga će me naravno opet tući.

Vajat otvori vrata sobe u kojoj se devojka nalazila. Judita je uzmicala sve do prozora, zaključanog rešetkama. Bila je to najverovatnije njena soba.

— Zna li vi gde je Kirk Mek Loveri?

— On se ne zove Kirk, maršale. Ime mu je Frenk. On je veliki strelac. Ajkov najbolji čovek, veoma lep čovek!

— Koga to interesuje dete — uzviknu gradonačelnik uzbuđeno. — Nemoj maršalu govoriti gluposti.

— Vi da ćutite, Bilabej!

Devojka klonu u stolicu i obori

glavu. Nije više izustila ni jednu jedinu reč.

Vajat napusti sobu i potrča stepenicama na sprat.

— Koga tražite tamo, maršale — vikao je za njim gradonačelnik.

— Ubicu šerifa Aslana.

Kada je Bilabej utvrdio da je maršal zamakao u hodnik na spratu bretnuo se na svoju ćerku.

— Za dlaku si mogla da zaslužiš od mene užasne batine! Znaš vrlo dobro šta sve dugujemo Ajku Klan-tonu. Što se tiče Frenkovog brata Kirka, on meni nije ni malo drag kao ni tebi. Međutim, ne mogu da se usudim da se suprotstavim Klan-tonovom čoveku.

Na to ga neko dodirnu po rame-nu. Kada se okrenuo ugledao je tvrdo lice i par ledenih očiju.

— Znači tako stoje stvari — rekao je nepoznati muklo.

Gradonačelnik se smrtno uplašio. On u svakom slučaju nije bio zdrav čovek, pa ga je večerašnje uzbuđenje gotovo dovelo do nervnog sloma.

— Ko ste vi?

— Moje ime je Holidej. Dok Holidej, ako vam to više govori.

— Dok Holidej! — Devojka skoči sa stolice. — Pusti me da vidim, oče! — Odgurnula je oca u stranu i počela da pilji u kockara. — Vi ste Dok Holidej? O, kakav džentelmen, posleđaj ga samo, oče!

Na to se maršal vrati u prizemlje.

— Ja sam propao čovek, gotov sam.

Holidej ga prezrivo odmeri.

— Onako je kao što ste već rekli gradonačelnice. Za sve treba da zahvalite Ajku Klantonu. Kad kažem sve, tu treba uključiti i veliki strah.

Napustili su Bilabejevu kuću, a zatim odjahali iz grada. Kad su prevalili nekoliko milja, maršal zaustavi konja. Pogledao je prema jugoistoku, gde se u velikoj daljini ocrtavali obrisi Plavih planina.

— Sad znam kuda treba da jasi-
mo, Dok Holidej. Upravo onamo
kuda nikada više nismo hteli da
idemo.

— Poznato mi je — uzvratil koc-
kar. — U Tombston!

—oOo—

Bilo je veoma toplo popodne. Sun-
ce je žarko obasjavalo glavnu ulicu
Tombstona.

Dva čoveka, koja su celog dana
bez prestanka jahala, bila su pokri-
vena od glave do pete, kao uostalom
i životinje pod njima, debelim slo-
jem žućkaste prašine.

Jedan čovek koji je upravo hteo
da pređe na suprotnu stranu ulice,
slučajno primeti dvojicu jahača, iz-
nenađeno ih pogleda, okrete se, pa
van sebe od uzbuđenja ulete u ber-
bernicu.

— Vajat Erp je u gradu — vikao
je. — Vajat Erp i Dok Holidej!

Levo na uglu nalazio se na celom
zapadu dobro poznati lokal „Kristal
palas”.

U njemu je, oslonjen na šank, sta-
jao krupan čovek. Nosio je crvenu
kockastu košulju, crni bolero, uzane
crne pantalone, opasač ukrašen sre-
brnim kopčama i veliki revolver. Li-

ce mu je bilo izrazito divlje i crve-
no. Rida kosa delovala je zapušteno
i prljavo. Zavrnulo je rukave na ko-
šulji i podupro se maljavim rukama
na šank. Taj čovek nikako nije pri-
stajao uz ovaj lokal. Međutim, nije
bilo nikoga ko je smeo bilo šta da
kaže zbog njegovog prisustva. Nosio
je ime čoveka sa kojim nije gotovo
uopšte imao nikakve sličnosti. Sirli
Bil! Bio je dalji rođak pravog Sirli
Bila, ozloglašenog razbojnika koji je
pao u borbi sa maršalom. Njegov
rođak je već godinu dana boravio u
Tombstonu. Niko nije mogao da
shvati šta ga baš toliko vezuje za
ovaj grad. Neki ljudi, koji su u po-
četku mislili da mogu da se rugaju
na njegov račun, imali su veoma
loše iskustvo. Ispostavilo se da ovaj
Sirli Bil nipošto ne zaostaje za svo-
jim prethodnikom.

Kauboj Džošua Lampert, koji je
pošto poto hteo da proveril koliko je
rođak pravog Sirli Bila dorastao
svom prethodniku, već sedam meseci
ležao je na mesnom groblju. Posle
izvesnog vremena, kada su se uve-
rili koliko je ovaj momak opasan,
prihvatili su ga jednostavno kao Sir-
li Bila. Isto kao što su, uostalom, i
prihvatili drugog čoveka, koji je sta-
jao na dnu šanka, kao Mek Loverija!
Istorija kao da se ponavljala. Viso-
ki plavi mršavi čovek, koji je sedeo
za kockarskim stolom i sa jednim
starcem igrao poker bio je sada za
građane Tombstona prosto — Kle-
born!

Tombston je imao ponovo svoju
veliku razbojničku bandu. Napolju,
osamnaest milja od grada, nalazio se
kao i nekada ranč, čiji je vlasnik bio
niko drugi do Isak Džozef Klanton.

na celom Divljem zapadu poznat po imenu Ajk Klanton.

Kirk Mek Loveri, Kas Kleborn i krčmar Pinkerton su posle neuspelog napada na Vajata Erpa i Doka Holi-deja pobešli, vodeći svog zarobljenika Džima Eliota. Dugonja Pinkerton je potražio posao u ulici Flimon, u baru Džona Milera. Kleborn i Mek Loveri su zarobljenog poreznika smestili kod prijatelja, a zatim iznajmili sobe u „Kosmopoliten” hotelu.

Od ranog prepodneva motali su se u luksuznom, i skupom „Kristal palasu”, u kome su pristajali isto koliko i razbojnik Sirli Bil.

Kirk Mek Loveri je, za razliku od ostalih sledbenika velikih razbojnika, neverovatno ličio na svog pret-hodnika. Čak je prihvatio njegove manire i navike. Stajao je uz čeonu stranu šanka, odakle je kroz veliki prozor mogao da posmatra ulicu Alen.

Sada, kada je video dvojicu jahača, kako nailaze, nabrao je obrve i zapovednički pucnuo prstima.

— Kas!

Kleborn okrete glavu.

— Šta se dogodilo?

Kirk pokaza rukom na ulicu.

— Oni su ovde!

I Sirli Bil takođe okrete glavu i pogleda napolje.

— Ko je ovde? — upitao je glasom hrapavim od viskija.

— Niko zbog koga bi se isplatilo ostaviti neispijen viski. To su dva momka koji su već sada nadgrobni spomenici. Možeš da ideš odmah kod pogrebnika, Kas, i naručiš dva mrtvačka sanduka.

Kas Kleborn je nekoliko trenutaka stajao neodlučno. U Kirkovim

očima video je opasan sjaj. Taj sjaj nije promakao ni krčmaru iza šanka. Podsetio ga je na pogled Frenka Mek Loverija.

Kid se obrati krčmaru.

— I vi bi ste mi, Džime, mogli da učinite jednu uslugu.

— Ja, mister Mek Loveri? — promuca krčmar zbunjeno.

— Da, baš vi. Idite napolje na trem i doviknite onoj dvojici da ih sutra ujutru rano očekujem u O. K. Koralu!

— U O. K. Koralu — promuca krčmar.

Ime ove konjušnice odjeknuo je kao gróm u „Kristal palasu”

O. K. Koral! Mladi, hladnokrvni Mek Loveri je probudio sećanje na najcrnje dane u Tombstonu. Ljudi su stajali ukočeni. U lokalu je vladala grobna tišina.

— Džime — odjeknu zapovednički Kirkov glas. — Zar me niste razumeli?

— Jesam, svakako — promuca krčmar i pogleda preko krila pomičnih vrata, gde su se sada mogle da vide prilike dvojice jahača.

Džim Davson pođe prema ulazu, ali oprezno ostade da stoji iza vrata i doviknu piskavo:

— Mister Erp!

Maršal zaustavi konja i okrete se. Krčmar jedva procedi:

— Mister Mek Loveri vas očekuje, vas i Doka, sutra rano u sedam sati u O. K. Koralu.

Rekavši to, odmah se brzo povukao u unutrašnjost lokala. Maršal značajno ispod oka pogleda svog prijatelja.

— Jeste li čuli ovo, Dok?

— Da, to se doista nije moglo prečuti. Sve mi se čini da se u ovoj pak-

lenoj jazbini ništa nije izmenilo. Nego, mislim da ću u „Kristal palasu” popiti jednu rakiju.

— Ja to ne bih činio, Dok.

— Zašto ne?

— Kirk je u baru, a sasvim sigurno i Kleborn. Možda su tamo Pinkerton i ostali.

U kockarevim očima čitalo se iznenađenje.

— Pa šta? Ne mislite valjda da mi zbog toga rakija neće prijati?

Kockar okrete konja i potera ga prema „Kristal palasu”. Vajat je gledao za njim.

Tombston! Užasni Tombston! Samo što je kročio u njega, a gužva je napomolu.

Ludi izazov Kirka Mek Loverija kao da je nešto izmenio u Holideju. Svu svoju opreznost, sa kojom je godinama kretao u akcije, odjednom je zanemario. Sada je u njemu bio samo ledeni prkos. Krenuo je u „Kristal palas” da izazove sudbinu.

Davson, koji se nalazio samo nekoliko koraka iza vrata, uzviknu:

— Dok Holidej! Okrenuo je konja i dolazi ovamo!

Krčmar je potrčao prema šanku, sapleo se na čizmu Kirka Mek Loverija, a onda šmugnuo u hodnik, proletevši kroz zavesu od drvenih perli.

Ljudi, koji su do tada sedeli za kockarskim stolovima, ustali su sa svojih mesta i pošli prema sredini lokala, netremice gledajući prema vratima, a onda u paničnom strahu pobjegli u dvorište.

Na kraju su uz šank bila samo tri lupeža.

Vajat je za trenutak zaustavio konja na raskrsnici, posmatrajući Holideja kako prebacuje uzde preko

prečke, polazi uz stepenice prema i približava se ulazu.

Prokletstvo! Bilo bi dobro da do ovoga nije došlo. Međutim, ludi izazov Kirka Mek Loverija je nekadašnjeg zubnog lekara iz Bostona toliko razgnevio, da je odmah rešio da stupi u dejstvo.

No, da nije bilo ovog izazivanja šta bi se sutra ujutru u sedam dogodilo? Možda kockareva namera i nije bila tako besmislena, iako veoma opasna. Konačno, Vajat Erp i Dok Holidej su bili sami u gradu, pa je trebalo dokazati da se nikoga ne boje. Od kako je Virdžil, Vajatov stariji brat, napustio mesto maršala u Tombstonu i prihvatio mesto šerifa u Santa Fe, ovde u gradu više nije bilo nikoga ko bi im istinski mogao pomoći.

Ajk Klanton je međutim, još uvek bio tu, a i njegov brat Fin. Tu je, uostalom, bio novi veoma opasni Mek Loveri, još jedan novi Kleborn i prevejani lupež Pinkerton, a da se ne pominje još veliki broj ljudi, koje Holidej i on nisu poznavali, ali koji su bili protiv njih, neprijateljski raspoloženi, jer su bili rođaci Klantona i njegovih razbojnika.

U Hilbijevoj berbernici ljudi su stajali kraj prozora i razrogačenih očiju posmatrali ulaz u salun.

— Vajat Erp i Dok Holidej! — rekao je zubni lekar Morton. — Mek Loveri je u baru.

— I Kas Kleborn je tamo — dodao je stari Fabijan, koji je imao veliku saračku radionicu u drugoj ulici.

— Vi kao da ste zaboravili na Sirli Bila — podseti ga berberin.

— Sada će nastati pakao!

— Trebalo bi pozvati šerifa!

U Vepsterovoj banci, koja se nala-

zila preko puta saluna nešto koso, ljudi su se kao grozdovi načičkali na prozorima i puni uzbuđenja očekivali šta će se desiti.

U ulici Alen vazduh je bio nabijen barutom. Sve je podsećalo na stara opasna vremena.

— Vajat Erp! — jeknu stari Braser. — Zašto li je uopšte došao u grad? Kako se uopšte usudio ovamo...

— Dozvolite, molim vas — umeša se Džimi Markat. — Šta vi to govorite, kao da je on razbojnik, a ne oni drugi.

— Koješta! Ali ovaj grad je...

— Pun razbojnika kao što je nekada bio, zar ne Braser? Po vama znači jedan častan i sposoban maršal ne bi smeo da se usudi da uđe u Tombston?

Samo jednu kuću dalje, u maloj, neurednoj krčmi „Dobra kapljica“, kauboj Kolen je stavio rudaru Džefriju pesnicu pod nos.

— Šta kažeš? Sada će Klantonovi biti definitivno istrebljeni? Ti, pogana krtice.

Tuča je već počela.

Jedna stara žena utrčala je izbezumljena i zadihana u štampariju Džona Klema u Frimont ulici.

— Mister Klem, mister Klem!

Stari čovek izađe iz svoje radne sobe i upitno pogleda ženu.

— Mister Klem! Vajat Erp je u gradu!

— Šta to govorite, gospođo Evers?

— Vajat Erp i Dok Holidej su u gradu.

— Isključeno!

Stari čovek lako problede i nesvesno zahvati dugme na košulji.

— Oni su u „Kristal palasu“, mister Klem! Kirk Mek Loveri i Sirli

Bil su unutra. A da, tamo je i Kas Kleborn. Dok Holidej je upravo sjahao s konja i krenuo unutra.

— Ne!

— Pre toga je krčmar pozvao maršala i njegovog prijatelja i preneo im Mek Loverijevu poruku da ih očekuje sutra u sedam ujutru u O. K. Koralu.

— Za ime božje, zar je taj momak poludeo?

Stari Klem se uhvati rukama za glavu, zaustavi mašine, istrča na ulicu Frimont, a onda nasavi poprečnom uličicom prema ulici Alen. Još izdaleka poznao je maršalovog vranca.

Na gornjem spratu jedne male kuće, gde se nalazila Gasova krojačka radionica, stajao je čovek sa puškom u ruci. Žena mu se obsinula o vrat.

— Ed! Nemoj, preklinjem te! Ed to ne možeš učiniti!

— Ustreliću ga. Tog psa! Obojicu ću ustreliti!

— Ne, Ed! Ako promašiš maršala, izgubljen si, a pogoditi ga nećeš. Sasvim sigurno ne obojicu.

— Kockar je već zamakao pod krov trema i izvukao se. Ali onog zvezdonosca ću pogoditi — procedi čovek namrgođena lica.

— Dok Holidej će te slediti do Teksasa, do San Franciska, ako slučajno pogodiš maršala — jadikovala je žena.

Čovek se gnevno okrete i opali ženi tako žestok šamar da se zanela.

— Jesi li poludela! Zar si zaboravila da je taj pas ubio Pita! Mog prijatelja Pita Spensa. Boljeg momka od njega nije bilo. Maršal je njega likvidirao.

— Zbog toga što je bio u grupi

ubica maršalovog brata Morgana, Ed.

Čovek zamahnu još jednom.

Dvoje dece je uplašeno vrištalo u uglu sobe.

— Majko!

Kada je Ed Bakster, zvani kape-tan ponovo okrenuo glavu prema prozoru, maršal je takođe zamakao za trem, tako da strelcu iz zasede vi-še nije bio na meti.

Dok Holidej gurnu teška krila pomičnih vrata i baci pogled u po-lumračnu krčmu. Pošto je dolazio sa osunčane ulice, trebalo mu je neko-liko trenutaka da se privikne na po-lumrak koji je vladao u lokalu. Za-pahnuo ga je miris viskija, duvana, prašine, konjskog znoja i kože. Ka-da su mu se oči navikle na polumrak, video je da je sala „Kristal palas” prazna. U poslednjem redu potpuno prazna.

Prvi je izašao Kas Kleborn. Sirli Bil, međutim, nije nameravao da ode. Kada je osetio oštar udarac u rebra okrenuo se i sreo pogled svet-lih očiju Kirka Mek Loverija. Podi-šla ga je hladna jeza.

— Šta hoćeš? — upitao je oprez-no.

— Odlazimo — uzvрати čovek iz doline San Pedro.

— Zbog čega?

— Zbog toga što je obračun tek sutra ujutru.

Tako se kockar obreo u potpuno praznom lokalu. Prišao je šanku i bacio pogled na ogledalo, u kome je video sada maršalovu priliku na vratima.

— Ovde su očigledno svi izvori presušili — rekao je glasno.

Vajt Erp je ostao da stoji na ulazu.

— Krčmaru! — pozvao je Holidej.

Uplašeni Džim Davson promoli

glavu kroz zavesu od drvenih perli.

— Jednu rakiju molim!

— Vrlo rado, Dok! Odmah, Dok!

Pritrčao je šanku i izvukao odozdo jednu neotvorenu flašu. Flašu, koju je uzeo sa police, obrisao je još jed-nom.

— Isperite je — tražio je kockar — pošto mu je bila dobro poznata „čistoća” krpa, kojima su se krčma-ri na Divljem zapadu služili.

Davson snishodljivo klimnu gla-vom i nekoliko puta ispra čašu.

— Nemojte je sušiti. Samo sipaj-te.

— Odmah, Dok!

Kockar ispi rakiju i zadovoljno klimnu glavom.

Krčmarov strah je počeo da je-njava.

— Dobra kapljica, zar ne, Dok? Ja sam odvojio... — Zastao je u pola rečenice, oprezno pogledao oko se-be, a onda dodao: — Nekoliko sam flaša odvojio za vas.

— Za mene? — iznenadi se Holi-dej.

— Da ili bolje rečeno za dobre poznavaoce rakije, kakav ste vi, Dok.

Holidej ispi još jednu čašicu, baci novac na šank i pođe prema vrati-ma.

Vajat ga propusti.

— Da li je rakija bila dobra?

— Da, čak veoma dobra.

Ponovo su se vinuli u sedla i kre-nuli prema čuvenom hotelu Neli Kešmen.

U ono vreme, kada su poslednji put bili u gradu, hotel lepe i vred-ne Neli nalazio se na izlazu iz gra-da. Danas, međutim, pošto se grad proširio, našao se gotovo u sredini. U međuvremenu je sagrađeno mnogo novih kuća.

Vajat sjaha s konja i dobaci malom crnom dečaku uzde svog vranca.

— Momče, kako se zoveš?

— Sami.

— To sam i mislio. Evo smesti naše konje u štalu, Sami, ako je moguće u neki boks koji je blizu štalskih vrata.

Mali crnac ih je gledao zadivljeno.

— Vama se žuri da odete, mister?

— U pravu si. Osim toga, postoji i drugi razlog. Hteli bismo da nam konji budu pri ruci ako nam hitno trebaju. Zbog drugih ljudi, kojima će se, možda više nego nama, žuriti da napuste grad.

— Razumem, mister.

Holidej pogleda oko sebe.

— Najradije bih se vratio u svoj stari kvartir. Međutim, ko zna šta se dogodilo vlasniku zbog toga što je Dok Holidej kod njega stanovao.

— Tako je. Možete bar da posetite Neli. Uostalom, ne nagovaram vas ali nigde u celom Tombstonu ne možete biti bolje smešteni nego kod Neli.

Na ulazu u hotel pojavila se visoka žena, crne kose i divnih očiju. Mogla je imati oko dvadeset šest godina.

— Mister Erp!

— Helo, mis Neli!

Maršal pride vlasnici hotela skide prašnjavi šešir i pozdravi je. Zar nije primećivao njenu ogromnu radost, toplu srdačnost i rumenilo koje se razlilo po njenom licu? Sjaj u očima?

Dok Holidej takođe skide šešir i pozdravi veoma srdačno lepu vlasnicu hotela.

Neli ga ispitivački odmeri.

— I vi doista hoćete ovog puta kod mene da odsednete, Dok?

Kockar pogleda maršala.

— Zar vam nisam rekao? Ona je bila i ostala zajedljiva.

— Žao mi je, Dok, ali ovoga puta ne mogu da delim vaše mišljenje.

Neli nije skidala pogled sa maršala. Uzdahnula je i rekla:

— Dakle, sada će se u gradu napraviti velika gužva.

— Već je u toku — uzvratila Vajat i zajedno sa kockarom uđe u predvorje hotela. Nikada nije propustio da ne pohvali lepo uređenu prostoriју.

Pošto su se umili i uredili, prihvatili su poziv Neli Kešmen da zajedno večeraju u maloj sobi odmah uz restoran.

Nisu ni jednom reči pominjali prošlost, dan kada su u O. K. koralu odjekivali pucnji, a ni noć u kojoj je mladi Morgan Erp ubijen. Takođe niko nije izustio Klantonovo ime. Časkali su o svakodnevnim stvarima, o brzom širenju grada i o novom guverneru.

— Brzi razvoj grada vara posetioce — zaključila je Neli. — Tombston je još uvek onaj stari prašnjavi gradić. Ovaj deo se proširio prema jugu, međutim, na severu, zapadu i istoku ostalo je sve po starom.

Mrak je sve više osvajao i uskoro je noć spustila svoje tamne senke na grad.

Dva prijatelja su ljubazno zahvalila na odličnoj večeri i napustila hotel navodno da malo prošetaju.

Međutim, oni nisu došli u Tombston da ga ponovo vide. Krenuli su u poteru za ubicom šerifa i otmičarem poreznika iz Taksona. To Neli Kešmen, jasno, nisu pominjali, kako ljubaznu ženu ne bi opterećivali takvim stvarima.

Krenuli su prema ulici Alen.

— Hteo bih malo da provirim u „Oriental” salun — rekao je maršal.

Kockar se složi. Krenuli su dalje niz ulicu. Vajat je ušao u veliki lepo uređeni bar koji je stari Konrad preuredio novcem pozajmljenim od Doka Holideja. Crveni pliš sada, međutim, nije više bio tako blistav. Sve je po malo izgubilo od svog sjaja. No bez obzira na to, „Oriental” salun je pored „Kristal palasa” bio najbolji i najotmeniji lokal u gradu.

Gosti, koji su se tu zatekli, uplašeno su ustuknuli kada su prepoznali čoveka koji je upravo ušao.

Vajat se pretvarao da to ne primećuje i odmah prišao šanku. Ljubazni krčmar mu pruži ruku.

— Vajat! Znao sam da ćete doći. Uostalom, bilo je krajnje vreme.

Nekoliko gostiju ustadoše od kockarskih stolova s namerom da se rukuju sa čuvenim maršalom. Konačno, on ih je u svoje vreme oslobodio jedne velike more: tiranije bande Klanton. Odahnuli su sa olakšanjem, iako to nisu smeli da kažu glasno, jer je Tombston bio preplavljen Klantonovim rođacima i prijateljima. Danas im se činilo da to mogu da učine. No, da li je doista to bilo mudro? Neki su zastali na pola puta do šanka, oklevajući, jer su se setili šta se u poslednje vreme ponovo zbiva u Tombstonu. Setili su se novih razbojničkih lica, koja su neodoljivo podsećala na nekada moćne članove Klantonove bande. Naravno, svima je prvo pao na pamet crnokosi čovek iz doline San Pedro — Sirli Bil i Kas Kleborn. Osim toga, kao da su se još neki od razbojnika povampirili.

Maršal Vajat Erp je ponovo došao

u Tombston. Možda nije stigao prekasno. Uopšte, zašto je došao?

Pre nekoliko godina likvidirao je razbojničku bandu, koja je ceo ovaj kraj činila nesigurnim. Gvozdenom rukom, neumoljivo, doveo je stvari u red. Tada su svi u gradu strahovali od ishoda borbe. Sve se srećom dobro završilo i dve godine vladao je mir. Sada su, međutim, Vajat Erp i Dok Holidej opet u Tombstonu, a Klantonova banda ponovo na okupu. Nije se moglo očekivati ništa dobro.

Neki od građana su se pomirili s tim da opet žive u razbojničkom gradu. Čak su se i sasvim dobro snalazili. Jednostavno nisu primećivali ili možda nisu hteli da primećuju kako u Tombstonu svakim danom ima sve više razbojničkih lica. Ipak, osećalo se, i to iz dana u dan sve više, da grad postaje glavni centar bande koja biva sve moćnija. Do Tombstona su najzad stigli i glasovi o događajima u Kosta Riki i Kom Vou.

Pošteni građani jednostavno nisu hteli da se pomire sa činjenicom da je Tombston postao razbojničko gnezdo bande. S tom činjenicom se uostalom nije bilo lako miriti.

Zašto uvek Tombston?

To su se ljudi pitali od jutra do mraka. Naravno, razmišljali su, da bi jedan nepokolebljiv odlučan maršal možda mogao ponovo da dovede stvari u red. Konačno, to bi se moralo dogoditi. Takve misli okupljale su ljude iza zatvorenih vrata i spuštenih zastora, a kada bi se o tome u porodici govorilo, činilo bi se to šapatom, da susedi slučajno ne bi čuli.

Danju, kada je blještalo sunce Arizone i ponovo obasjalo grad, sumorne misli bi odlazile u drugi

plan i mnogi bi zaključili da đavo nije tako crn kao što izgleda. Šta konačno mari što se u blizini Milerovog bara može videti razbojničko lice? Ili ako se u „Oksidental” salunu po neki od tih tipova muva ili eventualno, podupire stub na tremu „Kristal palasa”.

Neka samo budu tu! Konačno, sve su to ljudi koji su i ranije bivali tu.

Klantonovi! Prosto su ih sve zvali zajedničkim imenom „Klanton”. Prosto tako! Iako se od uže porodice Klanton retko ko mogao videti u gradu.

Ajk, na primer, nekada najčuveniji vođa bande na Divljem zapadu „kralj Arizone”. Njega već godinama nisu videli. Njegov brat Fin je s vremena na vreme projahao ulicom Alen, prikazujući ljudima svoje novo odelo i svog novog konja.

Da, ponekad je i Ajk dolazio, ali ne dalje od groblja. Došao bi i neko vreme stajao kraj humke svog brata Bila.

Međutim, sve to nije bio razlog za strahovanje.

Kada je Virdžil Erp napustio svoje mesto maršala u Tombstonu, miševi su ponovo počeli da vode kolo. Ako bi neko od poštenih građana upao u nepriliku, nije imao ko da ga spasava. Svuda gde bi se ljudi usudili da traže pomoć, morali su da računaju s time da će naleteti na one druge — Klantonove.

Sada je u grad stigao Vajat Erp sa Dokom Holidejom.

Samo neka se sve dobro završi. Sa tom dvojicom nema šale. Bilo bi najbolje da niko od ovih tipova, koje sada zovu novim Klantonovima, ne naleti na njih.

Tako su ljudi mislili, zaključivali,

zavaravali sami sebe, sve do događaja ispred „Kristal palasa”. Mnogi od njih su čuli kako krčmar Davson prenosi Mek Loverijev izazov. Oni koji nisu uspeali to da čuju, saznali su veoma brzo. Takva vest se brže širi od šumskog požara.

Naravno, posmatrači su videli kako Dok Hildej ulazi u lokal. Kada su se pomična vrata zatvorila iza njegovih leđa, svima je zastao dah.

Ništa se, međutim, nije dogodilo. Nije ispaljen ni jedan jedini metak.

Zbog čega je samo stari Ben Majer zadržao vlasnika štamparije Klema, sprečio ga da ne pritrči Vajatu Erpu.

Mnogi su videli šta se dogodilo, ali nikome nije bilo jasno zbog čega.

Neočekivano, Klem skrete prema vratima saluna, uđe u lakol, stade pred Holideja i ćutke mu steže ruku.

Posle nekoliko trenutaka u salun je ušao i maršal. Videći Klema, osetio je duboko žaljenje. Hrabri čovek je prilično ostario od poslednjeg susreta.

— Vajate!

— Džone!

Rukovali su se i ćutke gledali u oči. Nekadašnji gradonačelnik Tombstona je sve vreme bio na strani čuvara zakona, braće Erp i zbog toga je pretrpeo mnoge neudobnosti ne samo od razbojnika, nego i od svih građana koji su bili naklonjeni razbojnicima. Maltretiranje je postalo naročito veliko onda, kada je Virdžil Erp napustio grad. Stari Klem je čak izgubio svoje mesto gradonačelnika, iako je za Tombston učinio veoma mnogo. Zadržao je jedino svoju štampariju i svoje novine. Veoma smelo u njima je pisao sve što misli — crno na belo. —

Još uvek je njegov „Epitaf“ bio najčitaniji list u celoj pokrajini.

Uskoro su napustili „Orijental“ salun.

Kada je Klem kasnije video Doka Holideja kako stoji kraj ulaza u mraku, rekao je:

— Zar je dotle došlo da jedan od vas dvojice mora da bude na straži?

— Na žalost — uzvratio je kockar, a onda obavestio starog novinara šta se sve u međuvremenu odigralo i šta je cilj njihovog dolaska u Tombston.

— Pinkerton? Hm, mislim da vam mogu pomoći. Ako se ne varam, tog dugonju možete naći u Milerovom baru i to iza šanka. On mora da je krčmar po struci. Pre godinu dana radio je u „Kristal palasu“ sve dok ga Džoni Taker nije otpustio. Bilo je to na nedelju dana pre Takerove smrti.

Klemu i Holideju se pridružio i Vajat Erp.

— Taker je mrtav? Vlasnik „Kristal palasa“? — iznenadi se maršal.

— Da, umro je pre dvadeset meseci.

— Od čega je umro?

— Navodno od srčanog udara. Međutim, ja u to baš ne verujem sasvim. Njegovoj porodici se strašno žurilo da ga spusti u grob. Na taj način je i tajna njegove smrti za uvek zakopana. Sve u svemu vrlo je zagonetno.

Džon Klem nije znao ništa o ote-tom porezniku, ali je obećao da će ga potražiti.

Šetajući tako stigli su i do ulice Frimont. Dva prijatelja iz Dodž Sij-tija nesvesno su skrenula pogled prema zapadu, prema mračnoj uli-čici gde se nalazila velika kapija Korala, u kome je pre više od dve godine došlo do krvavog obračuna.

Kada su stigli do kuće starog Kle-ma rukovali su se sa njim.

— Nemojte zaboraviti gospodo da se oglušite o Kirkov izazov. Taj pr-ljavi kauboj, pretpostavljam, ne mo-že da uvredi ljude kao što ste vas dvojica — upozoravao ih je stari vlasnik štamparije.

— Da nas uvredi? — upitao je maršal. — Možda niste shvatili Džone, ali on nas je izazvao na dvoboj. Novinar se uplašeno trže.

— Nećete valjda prihvatiti taj idi-otski izazov, Vajate?

— O htenju se ne može govoriti, Džone. Mi to ne želimo, nećemo, ali drugog izbora nema. Vešto je to smislio treći brat Mek Loveri. Hteo je da nam da malo vremena kako ne bismo uspeli da otkrijemo ništa što bi ubrzalo da se građani oprede-le: za zakon ili za ljude sa vešalima. Zbog toga nas je i izazvao na dvo-boj, kako bi nas što pre likvidirao.

— Ali, molim vas, taj čovek neće doći sam!

— Naravno da neće.

— Povešće Kleborna i Sirli Bila, Svakako i krivog Flanagan i Bak-ster a i ko zna koga sve još. Ceo grad vri od njih.

— Od njih?

— Pa da, od Klantonovih...

Tako je upravo i bilo.

Pošto se Klem povukao u svoju kuću, Vajat i Dok su još dosta dugo stajali na uglu i razmišljali o reči-ma starog štampara — čoveka, koji je toliko mnogo učinio za pravdu i za grad. Razmišljali su o rečima osnivača čuvenog San Karlos rezer-vata. Njemu je trebalo zahvaliti što Apači nisu spalili Tombston. Džon Klem je dva puta išao da poseti poglavicu Kočiza.

Danas, međutim, Džon Klem nije

više mogao da shvati svoj grad, ni ono što se u njemu dešava. Možda je suviše ostario i umorio se od borbe.

Kako mu je samo moglo pasti na pamet da bi se Vajat Erp i Dok Holidej oglušili o Mek Loverijev izazov? Kada bi se to dogodilo, bili bi gotovi. Za sva vremena i za sve ljude Divljeg zapada bili bi bedne kukavice. Njihova slava i ugled raspršili bi se kao mehuri sapunice. Vrlo dobro je znao da im je u borbi, u svakoj borbi za zakon, slava isto toliko potrebna, koliko i revolveri, brzi konji, telesna snaga i izdržljivost.

— Ono što nas interesuje nipošto nije njegov Tombston — rekao je kockar, pripaljujući cigaretu. — Mi smo ovamo stigli zbog Eliota i čoveka koji je ubio šerifa Aslana. To što nas je onaj kauboj izazvao na dvoboj, dogodilo se tek pošto smo stigli ovamo.

— On izgleda više ne shvata stvari, Dok — uzvratila mu maršal muklo.

Dva prijatelja su u tom trenutku mislila isto. U Tombstonu su izgubili čoveka, koji im je bio velika podrška. Sada pak nipošto nisu mogli da računaju na njega.

Ne govoreći ni reči, uputili su se do Milerovog bara. Još iz daleka primetili su grupu ljudi na malom tremu.

Dok Holidej se odvoji od Vajata i obide trem s leve strane. Maršal je išao direktno prema ulazu. Ljudi su stajali kao ukopani. Jedan od njih se nalazio tačno ispred krila ulaznih vrata. Maršal se obrati čoveku, koji je bio skoro čitavu glavu niži od njega.

— Hoćete li me, molim vas, pustiti da uđem?

Čovek na vratima se isceri.

— Nemam takvu nameru, burazeru.

Ostali na tremu su počeli da se komešaju.

Čovek iz Misurija je znao da gužva počinje.

— Žao mi je, momče — izgovorio je istovremeno kada je zamahnuo levom rukom i udario momka po glavi. Ovaj se zatetura. Ostali su istog časa počeli da uzmiču. Prolaz je bio slobodan. Vajat stupi u lokal. Bio je načinjen od nekoliko prostorijske međusobno povezanih. Levo se nalazio bar sa šankom. Krčmar, koji je upravo poslovao oko police, bio je visok mršav i brkat. Veoma je ličio na krčmara Pinkertona iz Meskale. Vajat ga je posmatrao ispod poluspuštenih kapaka još od trenutka kada je stupio u lokal.

Po izrazu barmenovog lica nije se moglo zaključiti da poznaje pridošlicu. Maršal se probio između dvojice gostiju i naslonio na šank.

— Dobro veče. Mogu li da govorim sa Arturom Pinkertonom?

— S kim? — upita krčmar dubokim glasom.

Vajat baci pogled po prostoriji. Levo i desno od njega stajali su mračni tipovi, tobože zagledani u svoje čaše. Na suprotnoj strani lokalala nalazio se veliki nepokriven sto, za kojim se igrao poker.

Maršal je odmah osetio da nešto nije u redu.

— Pinkerton — ponovio je Vajat. Krčmar odmahnu glavom.

— Ne poznajem nikakvog Pinkertona, mister.

Krila pomičnih vrata su se razmakla i Dok Holidej uđe u lokal. Progurao se do šanka i stao uz maršala.

— Jeste li poručili rakiju za mene?

— Ne.

Vajat pogleda svog prijatelja upitno.

— Sad više nije ni potrebno.

Krčmar nabra obrve.

Odjednom kockar pokaza ispred sebe na limenu površinu šanka.

— Ovo ovde, šta je to?

Barmen približi glavu.

— Gde?

— Ovde!

Sada se barmenova glava nalazila još bliže Doku Holideju. Ovaj u magnovenju ispruži levu ruku i dokopa mršavka za brkove. U sledećem trenutku nalazili su mu se u ruci.

Barmen uplašeno ustuknu. Prvo što je video bila je uperena cev maršalovog revolvera.

— Arture Pinkertone, uhapšeni ste zbog ubistva šerifa Aslana!

Pinkerton je cepteo od besa.

— Grom i pakao — prosiktao je.

— Neka vas đavo nosi, psi jedni! Hej, ljudi, sredite ih!

Odjednom je ležernost i ravnodušnost prisutnih gostiju nestala. Kao da su svi samo čekali mig.

Sa svih strana su se ustremili na maršala. Vajat izvuče bantlajn special i tako žestoko zamahnu njime da je uspeo da baci na pod nekolicinu napadača. I Dok Holidej, veoma iskusan u okvakvim gužvama, reagovao je na isti način. Metalne cevi njegova dva kolta udarala su nemilosrdno levo i desno. Međutim, protivnici kao da su nicali iz zemlje. Bilo ih je sve više i više. Naravno, ne računajući i krčmara.

— Zabarikadirajte vrata — vikao je Pinkerton.

Dvojica momaka, koji su osećali

neodoljivu želju da malo probaju svoje sposobnosti pesnicama, hitro zatvoriše vrata.

U lokalu je bilo kao u kazanu. Borba je bila žestoka. Na maršala su se okačila trojica i formalno visila na njemu kao grozdovi. Vajat je zamahivao pesnicama, čim bi za to imao mogućnosti i bacao na pod jednog po jednog protivnika.

Za to vreme Holidej se povukao od šanka i uzmicao prema zidu, kako bi bar omogućio da ga niko ne može napasti s leđa. I na njemu je visilo nekoliko protivnika.

Kirk Mek Loveri je sve to dobro izračunao. Iako mlad, bio je veoma lukav i prevejan, pa je znao da će maršal sigurno poći u poteru za Pinkertonom.

Situacija je bila krajnje nepovoljna po dvojicu prijatelja iz Dodž Sijti.

Konačno je Holideju uspeo da mali kolt, sakriven ispod pazuha, izvuče. Nalazio mu se u desnici. U opštoj gužvi napadači su uspeli da mu otmu oba velika kolta. Zamahnuo je malim „damskim revolverom“, udario jednog od napadača po zubima, a onda se izmakao u stranu. Nije mirovao ni trenutka. Sledeći napadač je takođe dobio po glavi drškom malog kolta.

Dva lupeža su dokopala boce sa police i polomila stolice, kako bi nože upotrebele kao oružje.

—oOo—

Jedan jahač je zaustavio konja ispred pansiona Neli Kešmen, kliznuo iz sedla i dobacio cnom dečaku uzde.

Kad je nepoznati stao na zemlju, mali crni Sami je razrogačio oči i zinuo u čudu. Jednostavno nije mogao da shvati da neko može biti tako visok. Jahač, koji je upravo stigao, bio je visok dva i deset, ako ne i više.

Kakav čovek! Herkul u pravom smislu te reči.

Dva fenjera su osvetljavala njegovu džinovsku priliku, a senka koju je bacao na zemlju jedva da je bila manja od senke kuće.

Stranac je nosio beli šešir i belu košulju bez prsluka. Marama na vratu bila mu je nemarno okrenuta, tako da su krajevi padali na rame. U futrolama svog ukrštenog opasača nosio je dva teška revolvera sa crvenim drškama. Koltovi su bili smešteni naopako.

U tom trenutku Neli Kešmen stupi na ulazna vrata i iznenađeno pljesnu rukama.

— Luk Šort!

Gorostas joj priđe bliže i prihvati ponuđenu ruku. Morao je da pazi da ne smrska nežnu ruku žene. Bio je uveren da je veoma pažljiv, iako je Neli Kešmen drugačije mislila. Naime, činilo joj se da je stavila ruku u teška gvozdenu klješta.

— Helo, mis Kešmen! Kako smo? Ujka Luk vas odavno nije video, zar ne?

— Kakva neverovatno slučajnost! Prvo maršal, onda Dok i evo i vas!

— Ko to? Koji maršal? Koji Dok? O kome vi govorite? Ha! de, dete, recite — uzviknuo je Teksašanin, nestrpljivo. — Nećete valda da mi kažete da se ovde nalaze četiri najbrža revolvera iz Dodž Sitija?

— Baš to sam htela da vam kažem, Luk.

Gorostas uzmače jedan korak unazad i nagnu se:

— Vajat Erp?

U njegovim zelenim očima ogledala se radost.

— Da — uzvрати Neli Kešmen.

— I Dok Holidej?

— Da, da.

Teksašanin se pljesnu po nozi, a onda podiže vlasnicu hotela, kao da je prce, sklonivši je sa ulaza.

— Pustite ujka Luka da brzo prođe. Hteo bih što pre da onim nevernim skitnicama pokvarim večer.

U svojoj velikoj radosti temperamentni čovek iz Teksasa polete prema stepenicama.

— Luk — vikala je mlada žena za njim. — Oni nisu ovde.

Teksašanin zastade i okrete glavu. Bio je tako visok da je šeširom gotovo dotaknuo prilično nisku tavanicu.

— Nisu ovde? Nemojte mi molim vas reći da se maršal smestio u nekom drugom pansionu?

— Ne, nije. Ovde stanuje, ali su otišli malo da prošetaju. Možda su svratili kod mister Klema ili u neki lokal na čašicu.

Luk se naglo okrete. U dva koraka bio je ponovo na ulazu. Doviknuo je malom crncu, koji je upravo vodio njegovog konja prema štali:

— Čekaj, momče, taj četvoronožac mi je još malo potreban.

U sledećem trenutku je već grabio niz ulicu. Odmah je krenuo prema vlasniku štamparije. Bivši gradonačelnik je zbunjeno gledao Teksašanina, a onda se uhvatio za glavu.

— Luk Šort? Svevišnji! Kada bi se sada pojavio Kočiz ili čak Džeronimo, ne bih se više iznenadio. Dobrodošli, veliko momče! Vi sigurno

no tražite dvojicu svojih prijatelja? Najverovatnije su preko kod Milera...

Klem je ućutao, jer je Teksašanin u tom trenutku podigao ruku. Iz zatvorene krčme dopirao je potmuli tresak.

— Hej, pa to sasvim liči na Vajata Erpa! — uzviknu Luk. — Prokletstvo, znači već je počelo! Ujka Luk stiže u pravi čas.

Potrčao je krupnim koracima prema krčmi. Nije se čak ni potrudio da otvori zaključana vrata, nego je samo uvukao glavu u ramena i kao metak proleteo kroz zatvoreni prozor. Čuo se zveket slomljenog stakla i krckanje drveta. Ljudi, koji su se tukli u Milerovom baru, imali su utisak da je u lokal uletela vojnička granata. Umesto granate, međutim, među njima se iznenada stvorio ogroman čovek, širokog osmeha, raskoračen i razdragan.

— Helo, Vajat! Helo, Dok! Ujka Luk je stigao! Navalimo! Ovog ovde tras, odmah za njim onog drugog, hajde, opa! Hej ti, bledunjavko, hodi ovamo! A ovo za tebe Džimi! Dođi, dođi, mališa ima i za tebe! Ni tebi neću ostati dužan, kicošu! — Upravo je zamahnuo rukom, a onda se brzo trgao. — Hej, pa to je Dok! Samo trenutak, da sklonim onog ispred sebe.

U međuvremenu se u borbu umešao i Pinkerton. Obreo se u neposrednoj blizini Luka Šorta. Ovaj ga prezrivo odmeri.

— Kato to izgledaš, momče? U ovoj gužvi bih te zamenio s telefaskim stubom.

Udarao je levo i desno i tako savlađivao protivnike kao da su daci osnovne škole. Zahvaljujući njemu, dva prijatelja iz Dodž Sitija su mog-

la da uhvate vazduh. Vajat Erp je naravno odmah iskoristio situaciju. Probio se do Teksašanina. Ovaj je stajao na sredini lokala, ne mareći za napadače. Zamahivali su, udarali, vukli, ali se to odbijalo kao o stenu. Luk Šort je stajao raskoračen i osmehivao se.

— Helou, mister Erp! Divna zabava, zar ne? Na žalost, stigao sam malo prekasno. No, bolje u poslednjjoj rundi nego nikako!

Pozdravili su se veoma srdačno. Luk Šort povuče maršala desnom rukom, a kockara levom prema šanku.

— Viski, momče, hajde! — Pogledao je krčmara naslonjenog na policu sa flašama. Pinkerton se još nije oporavio od žestokog udarca. — Pardon, ovoga sam ja u opštoj gužvi uspavao. Nisam znao ko je u pitanju. Šteta. Uostalom, nije ni važno. Umemo mi i sami da se poslužimo. — U jednom skoku je preleteo preko šanka, izvukao flašu, otvorio zapušać i pomirisao. — Ovo se zove dobra kapljica, Dok! Nju ne bi trebalo ni naš dragi Vajat da odbije.

Odjednom je Teksašaninovo vedro preplanulo lice postalo ņzbiljno. Pogledao je ljude oko sebe, odlučno se isprsiio i počeo da viče svojim snažnim dubokim glasom:

— Hej, lupeži, šta još stojite tul! Da niste možda nešto zaboravili? U redu, čekajte, dobićete još po jednu porciju i to sa biberom.

Dobacio kockaru flašu, ponovo preskočio visoki šank i samo zakoračio ka sredini lokala. Svi gosti su se u trenutku razbežali.

Tri prijatelja su ostala sama. Ujka Luk se smejaņ grohotom. Bilo je tipično za ovog čidesetjednogodišnjeg Teksašanina da samog sebe naziva

ujakom. Sve što je do sada učinio bilo je tipično za njega.

Neočekivano je krčmar došao k sebi i pokušao da iskoristi srdačan razgovor trojice prijatelja i umakne.

Vajat Erp ga samo prostreli pogledom.

— Nemojte slučajno da to pokušate, dugonjo. Moglo bi vam se dogoditi da vam otkinem glavu, da bih proverio da nije ni ona lažna.

Artur Pinkerton je bio gotov. Ovog puta nije bilo izvlačenja i sam je toga bio svestan.

— Za malo da vas sredimo, psi jedni — procedio je kroz zube.

Luk Šort je upravo ispirao čaše i sipao gutljaj da proba piće. Pokaza rukom prema krčmaru.

— Učinilo mi se da sam čuo ovog dugonju kako kašljuca.

— Izgleda da ste u pravu — zaključili Holidej.

Vajat Erp je za to vreme gledao razbojnika pravo u oči.

— Vi ste ubili šerifa Aslana.

— Ne.

— Ja ću vam to dokazati.

— Moraćete, a to vam tvrdim neće biti lako.

— Ovaj doista dosadno kašlje — primeti Teksašanin, gurajući grlicem flaše šešir na zatiljak. — Recite mi, konačno, Vajate, da od njega načinim poštansku marku.

Maršal odmahnu glavom.

— Pustite to, Luk. Kao poštanska marka bio bi premali za vešala.

— Za vešala! — Razbojnik se nadnese na šank na kome su još uvek stajali njegovi lažni brkovi. — Mene hoćete da obesite. To vam neće uspeti, Erp! Vi, bedni psi...

Bio je to u stvari gotovo dodir, to jest trebalo je da bude. Međutim, džinovski Teksašanin ogromnih šaka

nije uspeo da oceni zamah, kojim je hteo samo malo da odgurne krčmara. Pinkerton je klonuo na kolena i teško hvatao vazduh.

— Ovako mali, kakav je sada, ne izgleda baš lepo, zar ne? — zaključili Luk Šort.

— Zašto ste ubili šerifa Aslana?

Maršalov glas je bio oštar, preteći, metalnog zvuka.

— Nisam to bio ja!

Sada se Vajat Erp prebaci preko šanka, dokopa razbojnika za grudi i podiže ga sa zemlje.

— Zašto? Otvaraj usta, momče, inače ti doista neće biti potrebna vešala.

— Svako ko nas napadne mora da umre — procedio je Pinkerton.

— Ah, sad shvatam. Šerif Aslan je bio osuđen na smrt zato što vas je napao.

— Svakome se to dešava.

Vajat gnevno dokopa Pinkertonu za grudi i gurnu ga unazad, tako da je ovaj pao na policu sa flašama. Flaše su počele opasno da poskakuju.

— Ubico!

Mršavi dugački Pinkerton odjednom dobi nastup besa.

— Da, ja sam ga likvidirao, tog zvezdonosca! Svi će te vi biti likvidirani. Bedni crvi, nemate pojma...

Luk Šort tako ljutito spusti bocu, koju je držao u ruci, na šank, da je viški pljusnuo.

— Vajate, ako ovaj telegrafski stub bude izustio još jednu jedinu reč, ja vam se kunem da neće sopstvenim nogama stići do vešala. Odakle vam samo toliko strpljenja sa tim lupežima?

Pinkerton se trgao. Bio je uveren da bi ovaj džinovski Teksašanin bio u stanju da ga pretuče na mrtvo

ime. Međutim, gnev ga još nije prošao i zbog toga je nastavio da viče.

— I vi, Šort, ćete biti na spisku onih koji treba izubijati, jer pomažete ovom zvezdonošcu.

Gorostas kao lopta preskoči šank i stade uz maršala.

— Šta to bi? — upitao je preteći tiho. — Da li si ti, dugonjo slučajno prevalio moje ime preko svog po-ganog jezika?

— Ja ne, ne — uplašeno je vikao krčmar, gledajući u preteće zelene oči Luka Šorta.

Teksašanin ga uhvati za nos.

— Pazi dobro šta radiš, momče, inače ćeš za večeru dobiti duplu porciju batina. Ja sam veoma štrpljiv čovek i volim šalu, ali mi ti zauda-raš, amigo.

Dok Holidej je netremice motrio na kafedžiju. Maršal je pošao prema vratima da skloni rezu.

— Nemojte Vajate — doviknuo mu je Teksašanin. — Ne pravite sebi posao. I onako sve ovo ovde u lokalu može jedino da posluži kao potpala.

Približio se dugačkom stolu, udario ga snažno nogom, tako da se slomio u komade.

— Odjednom ovde ima više vaz-duha — primeti Luk. Kockar munu Pinkertona u rebra.

— Hajde, Arture, prilično je ka-sno. Možda si umoran.

Ubica šerifa je bio raskrinkan. Vajat Erp, Dok Holidej i Luk Šort su ga odveli u ulicu Alen, u kuću u kojoj se nekada nalazila Virdžilova kancelarija. Sada je bila prazna, Srećom zapuštene ćelije su bile u dobrom stanju.

Tri prijatelja su stajala u bivšoj Virdžilovoj kancelariji. Vajat snažno protrese Teksašaninovu ruku.

— Kako ste se tako iznenada stvo-rili ovde, Luk?

— Smejaćete se. Ja sam dole u Elpasu čuo za celu ovu gužvu. Pri-ča se o sivolikima.

— Sivoliki, šta li je to?

— Tako tamo nazivaju razbojni-ke, koje ovde u Arizoni zovu „ljudi s vešalima”.

— Šta? Zar ih i tamo ima?

— Još pitate! U jednoj krčmi sam naleteo na trojicu. Mala razmena mi-šljenja. Sada leže kod doktora Bli-fa, specijaliste za vilice, kao što je naš dragi Holidej. Onda sam čuo da je maršal u mestu, koje se zove Kom Vo, ili tako nešto, a i u Kosta Riki, imao ozbiljan okršaj s njima. Pošto sam znao da to udruženje mora da ima još nekog člana, koji takođe čeka na batine, pomislio sam da bi bilo možda najbolje da odmah krenem ovamo u Tombston. Konačno, ovo je grad u kome su se za poslednjih deset godina mnoga raz-bojništva zakuvala.

Simpatični Teksašanin nije ni slu-tio koliko su njegove pretpostavke blizu istini. Dva prijatelja iz Dodž Sitija obavestila su ga o svojim do-življajima. Sve u svemu, izgledalo je da je vođa ljudi s vešalima, ili kako su ih još nazivali „sivolikih”, ovde negde iz Tombstona.

Luk Šort zviznu kroz zube.

— Stari Ajk? Pa to bi doista bilo iznenađenje!

— Sve ukazuje, na žalost, da je baš tako.

— Tako je, kako je, maršale! Mo-ramo i s time računati. Ako je Ajk doista umešao prste u igru, mogu samo da vam kažem da to nipošto neće biti bezazlena šala.

Vajatu Erpu i Doku Holideju je to odavno bilo jasno. Sva njihova

strahovanja i pretpostavke usredsredile su se na Ajka Klantona. Ako on vodi bandu ljudi s vešalima, predstoji im užasna borba.

—oOo—

Luk Šort je odlučio da noć provede u staroj maršalskoj kancelariji, jer je zatvorenika u svakom slučaju trebalo čuvati. Kada su ga maršal i kockar ostavili samog, ponoć je već prošla. Krenuli su prema „Rusijan” hotelu.

— Recite mi, molim vas, Dok — pitao je Vajat — šta vas je navelo na to da Pinkerton ima lažne brkove? Momak je i meni bio sumnjiv. Pre svega jer je po rastu i stasu, a i po očima, ličio na onog koga tražim. Međutim, kratko podsečena kosa i brkovi mnogo su mu izmijenili izgled.

— Tako je. Posmatrao sam ga kroz prozor i za trenutak zamislio kako bi izgledao da ima dužu kosu i da nema brkove. Eto, dobio sam lik razbojnika Pinkertona. Osim toga ja, sam ga posmatrao sa strane, što je bilo veliko preimućstvo, jer iz tog ugla su mu brkovi nekako čudno stajali. Setio sam se odmah Kirka Mek Loverija i starice u Veilu, koja nas je obavestila da on nosi riđu bradu. Kada smo ga videli bio je tamnokos i glatko izbrijan. Sve mi se čini Vajate da banda nema samo veliki broj novih članova, nego i sasvim nove trikove. Ranije nikome od njih nije padalo na pamet da se maskira ili nosi lažnu bradu ili brkove. Izgleda da je baš Kirk uveo tu novinu. Taj se lupež očigledno u to razume.

Dok su prelazili mali trg, na čijoj se suprotnoj strani nalazio hotel, maršalovom oštrom oku nije promaklo da se kraj hotelskog trema kreće neka senka.

— Oprezno — došapnuo je svom prijatelju.

Išli su dalje. U to iz mraka iznenada odjeknu pucanj. U istom deliću sekunde su se obojica bacila na zemlju i u padu izvukla oružje i pucala u pravcu senke.

Krik bola prolomio se kroz noć.

Vajat Erp pohita napred, dok mu je kockar vatrom iz revolvera obezbeđivao put.

Na uzanom hotelskom tremu ležao je čovek. Maršal ga dovuče do ulaza, gde je još goreo samo fenjer. Ranjenikovo lice nije mu bilo poznato. U to je stigao i Holidej. Ustanovio je da je čovek ranjen u grudi. Zajedno su ga uneli u hotel.

— Tog momka nikad nisam video — rekao je kockar, odmahujući, zamišljeno glavom.

Neli Kešmen je izašla iz jedne sobe bleđa lica.

— U Tombstonu ponovo odjekuju pucnji — rekla je muklim glasom.

— Poznajete li tog čoveka? — raspitivao se maršal.

Neli Kešmen tek tada pogleda u lice onesvešćenog.

— Da, naravno, to je Edvard Bakster.

— Ed Bakster — uzviknu Holidej. — Kapetan Ed Bakster!

I Vajatu je to ime bilo poznato. Edvard Bakster je za vreme građanskog rata bio oficir. Imao je čin kapetana, pa su ga i sada tako oslovljavali. Na žalost, posle završetka rata nije živio drugačije nego u toku divljih godina dok je nosio uniformu. Jednostavno nije mogao da

uvidi da je rat okončan. Postao je razbojnik, čak vođa bande. Do 1881. živio je u Nogalesu, a onda prešao u Tombston, gde mu je bio prijatelj Pit Spens. Tek mnogo kasnije priključio se Klantonovoj bandi.

Sada je pripadao grupi ljudi, koja se nekoliko puta nedeljno sastajala u sporednoj sobi Milerovog bara, ili na gornjem spratu „Oksidental” saluna. Došao je na pomisao da sam na svoju ruku, otkloni opasnost koja je pretila sivolikima.

Luk Šort je iz maršalske kancelarije čuo pucnjavu i dojurio.

— Je li sve u redu, momci?

Maršal potvrdno kilnu glavom.

— U redu, onda ću se vratiti u svoj dućan, pre nego što onaj dućonja uhvati maglu.

Otišao je trčeći.

Pošto je Holidej previo ranjenog razbojnika, smestili su ga u jednu sobicu bez prozora u potkrovlju, a onda zaključali.

Tek tada su dva prijatelja iz Dodž Sitija mogla da pođu na počinak.

—oOo—

Dik Henderson je pripadao grupi ljudi, koja je doživela ozbiljan poraz u Milerovom baru. Dobio je najžešće batine u svom životu. Prvo ga je cev Holidejevog revolvera pogodila u glavu. Ležao je na podu s mukom hvatajući vazduh. Kada se malo pribrao i pridružio ostalima, maršalova leva pesnica ga je pogodila u grudi, tako da je sledećih deset minuta bio nesposoban za dalju borbu. Međutim, pomoćnik mesara Henderson bio je uporan. Pošto se oporavio i od ovog udarca, zaletio se ponovo na maršala. Onda se na njega svalila kao kovački meh

teška šaka Teksašanina Šorta. Time je bio dokrajčen. Dokrajčen za dalju borbu u Milerovom baru. Međutim, nije odustajao od zadatka koji mu je bio postavljen. Kada su svi napustili Milerov bar, ostao je pri tajan nedaleko od ulaza sa revolverom na gotovs.

Kada su tri čoveka stupila na trem, vodeći uhapšenog krčmara, a zatim sišla na ulicu, podigao je oružje. Nije međutim, pucao. Leđa omraženog maršala bila su suviše daleko. Osim toga, ruka mu je drhtala i najзад, treće, strahovao je od odmazde Holideja i Šorta, poslovično brzih strelaca.

Ne treba shvatiti da je Dik Henderson odustao od zadatka. Još uvek je osećao bol u bradi, grudima i bedru. Bio je ispunjen mržnjom. Polako se odšunjaо na drugu stranu ulice u ulaz Godarove gvoždarske radnje, netremice posmatrajući nekadašnju kancelariju Virdžila Erpa, koja je sada ležala u mraku.

Nekoliko minuta kasnije kod „Ru-sijan” hotela odjeknuli su pucnji. Odmah zatim Teksašanin je napustio kancelariju i trčao u tom pravcu.

Ovo je moja šansa sinulo je razbojniku. Hitao je koliko su ga noge nosile do kancelarije i pipao po mraku, tražeći svežanj s ključevima. Nije ih našao, jer ih je mudri Luk Šort poneo sa sobom. Dalje pipajući, stigao je do vrata koja vode u zatvorski deo, otvorio ih i krenuo opipavajući dalje.

— Arti!

— Da — čuo se dubok glas krčmara iz ćelije.

— To sam ja, Dik Henderson.

— Imaš li ključ?

— Ne, Teks ga je poneo.

— Razbij bravu, čoveče. Brzo!

— Jesi li poludeo? Zar da navučem onu trojicu opasnih vukova sebi na vrat?

— Onda mi bar ostavi revolver.

— To mogu da učinim — uzvati mesarski pomoćnik i dodade Pinkertonu svoj kolt kroz rešetke.

Pinkerton drhtavim rukama prisloni oružje na bravu i povuče tri puta uza stopce obarač, ne obraćajući pažnju na čoveka koji je stajao pred vratima.

Henderson oseti kako mu je jedan metak prozviđao nedaleko od glave i uzviknu.

— Idiote!

— Zaveži — naredi mu krčmar i ispali još dva metka u bravu, koja nije htela da popusti. Virdžil Erp je u svoje vreme ugradio veoma jakе brave u ćelije.

Henderson je gnevno psovao. Bilo je prekasno. Napred, ispred kancelarije dokopala ga je jedna džinovska ruka, podigla u vis kao da je peruška, munjevito razoružala, a onda ga bacila s treskom na pod.

Luk Šort se vratio. Zapalio je lampu i odmah utvrdio da je leva futrola razbojnika prazna. Ispod oka je bacio pogled na vrata hodnika, koja su vodila u ćelije i ustanovio da su bila otvarana.

U magnovenju je skovao plan. Vezao je Hendersona, strpao mu krpu u usta, a onda ga bacio u malu spavaću sobu i zaključao. Zatim je uzeo svežanj ključeva, utulio lampu i ušao u hodnik koji vodi u ćelije.

— Arti — šapnuo je.

— Šta je idiote? Jesi li našao ključeve — čuo se krčmarev glas.

— Jesam, ali moraš da budeš ve-

oma tih. Nije isključeno da su napolje čuli pucnje.

— Hajde, otvaraj konačno — brecnuo se nestrpljivo krčmar.

Pošto je u hodniku vladao gotovo potpuni mrak, Teksašanin se usudio da priđe ćeliji.

— To je kratak debeo ključ — došapnu mu razbojnik iza rešetaka.

— Pst — opomenuo ga je Luk, jer se nije usudio da mu šta drugo kaže, bojeći se da ga ovde glas ne oda. Konačno, čovek u ćeliji imao je revolver. To je Teksašaninu bilo jasno. Prvo je probao pogrešan ključ.

— Šta to radiš, bivole jedan? — negodovao je Pinkerton. — Daj meni svežanj.

U to je Luk Šort otključao ćeliju, a Pinkerton nestrpljivo gurnu vrata. U istom trenutku osetio je snažan stisak oko zgloba desne ruke, tako da mu je od straha ispao revolver. Snažan udarac pesnice vratio ga je natrag u dno ćelije. Teksašanin podiže sa zemlje revolver, a onda zaključa vrata s rešetkama.

— Laku noć, Arti. Nemoj više da se baviš ovako glupim šalama. Sledeći put ću se ozbiljno naljutiti.

—oOo—

Maršal je veoma loše spavao. Kada je negde oko šest ustao, mučila ga je glavobolja.

— Neka đavo nosi ceo ovaj ludi Tombston!

Zagnjurio je glavu u lavor sa vodom, a onda mokra lica prišao prozoru i video kockara kako u dvorištu šeta nervozno gore dole.

Tek u tom trenutku pao mu je na pamet Kirk Mek Loveri i njegov poziv na dvoboj. Otvorio je prozor i doviknuo:

— Helo, Dok!

Kockar se okrete.

— Helo, Vajatel!

— Odmah dolazim.

Holidej izvuče zlatan sat iz džepa i otvori poklopac.

— Ne morate da žurite. Imamo još pun sat vremena.

Čovek iz Misurija se brižljivo izbrijavao, umio i obukao. Upravo kad se češljao, čulo se kucanje na vratima. Izvukao je revolver iz futrole i prišao vratima da ih otvori. Nigde na zapadu to nije morao da čini. Međutim, u ovom paklenom Tombstonu osećao se prosto da tako mora da postupi.

Bila je to Neli Kešmen. U njenim velikim tamnim očima ogledao se strah.

— Zbog čega ste već ustali, mister Erp? Zašto je doktor već dole u dvorištu? Šta vi to smerate?

— Ništa naročito, gospođice Neli — pokušavao je maršal da je umiri.

— Gde je mister Šort? Sinoć nije navraćao ovamo.

— Znam, videli smo se. Najverovatnije negde kod nekog poznanika, gde se do kasno u noć igrao poker.

Po izrazu njenog lica video je da mu ne veruje. Okrenula se i rekla:

— Narediću da vam pripreme doručak.

Doručak? Do toga mu uopšte nije stalo. Čim je pomislio na O. K. Koral, osetio je neku mučninu u stomaku.

Dva prijatelja iz Dodž Sitija su ipak sela za lepo postavljen sto, doručkovala i popila kafu.

Dvadeset minuta pre sedam napustili su pansion Neli Kešmen i krenuli.

Luk Šort je već bio na nogama. Umio se i pošao im u susret.

— Znači, vreme je — upitao je.

— Možemo da krenemo.

Maršal odmahnu glavom.

— Ne, mi idemo sami.

Džinovski Teksasjanin začuđeno podiže obrve.

— Sami? Da ne verujete možda da će Mek Loveri i Kleborn biti sami?

— Možda neće, ali nas dvojica idemo sami.

— Zar vam ono sinoćnje iskustvo sa deseticom napadača nije bila dovoljna pouka? Ona dva lupeža ni slučajno ne pomišljaju da vam se sami suprotstave.

— Ipak, Luk, nije isključeno da će baš doći sami.

— Kako možete od mene da očekujete da ću ja ovde mirno da sedim, dok vi odlazite na klanicu? Ni govora, maršale, idem i ja.

— Ne, Luk, vi ostajete.

— Ali to je ludost, Vajatel! Osim toga, ne bih više nikad mogao da se pogledam u ogledalo a da pri tom ne pljunem u svoj sopstveni lik, kada bi se vama nešto dogodilo. Zar mislite da bi mi pričinjavalo zadovoljstvo da kroz pola sata odem u Koral i pokupim vaša dva leša?

— On nas je izazvao, Luk. Ako je taj izazov uputio dvojici ljudi i pozvao ih u Koral na obračun, onda u svakom slučaju nema opravdanja da krene i treći.

Snažni Teksasjanin se podboči i odmahnu glavom.

— Ol rajt, mister Erp. Vi verovatno znate šta činite.

Vajat Erp bi sa zadovoljstvom poveo Teksasjanina, jer boljeg borca nije mogao da poželi. Međutim, samo su on i Dok izazvani na dvo-

boj, pa prema tome sami moraju i da dođu. U dubini svoje duše maršal se nadao da će moći da izbegne ovaj okršaj.

Vajat Erp i Dok Holidej išli su niz ulicu Alen i skrenuli kod ugla na kome se nalazila mesarnica, da bi poprečnom ulicom stigli do ulice Frimont. Iznenada Vajat zastade, okrete glavu i pogleda svog prijatelja.

— Prokletstvo, sve je isto kao i nekad.

— Da — procedi Holidej kroz zube. — Trebalo je za promenu da idemo bar jednu ulicu dalje. U tom slučaju prišli bismo Koralu s druge strane i na taj način bar donekle promenili stvar.

Imao je doista smisla za crni humor nekadašnji zubni lekar iz Bostona. Da li im je sve to bilo potrebno? Šta im je uopšte bilo nužno da krenu u ovaj okršaj? Sada se više ništa nije moglo promeniti! Nastavili su put. Gore na kraju poprečne ulice ugledali su jednog čoveka. Bio je to Džon Klem.

— Samo nam je on nedostajao — procedi kockar.

Zastali su nekoliko koraka ispred starog štampara.

— Vajate Erp — rekao je nekadašnji gradonačelnik Tombstona. — Usudujem se da vaš molim da odustanete od dvoboja. To vas molim u ime svoje sede glave.

— A ja vam kažem, mister Klem, da bi vam i ono malo tamne kose pobeležilo kada bi maršal sada oduštao — rekao je kockar.

— To je sasvim moguće — uzvрати Džon Klem. — Međutim, više volim da nemam ni jednu tamnu dlaku na glavi, nego dva mrtva prijatelja.

Vajat i Dok se pogledaše. U tom

trenutku sa zapadne strane Frimont ulice odjeknu topot kopita.

Krenuli su nekoliko koraka dalje, kako bi mogli da vide ko to dolazi. Obasjani crvenkastom svetlošću izlazećeg sunca dva jahača hitala su prema O. K. Koralu. Kirk Mek Loveri i jedan svetloplavi momak koga nisu poznavali.

Za trenutak niko nije progovorio ni reč, a onda maršal upita:

— Da li je onaj drugi Kas Kleborn?

Džon Klem ćutke klimnu glavom. Vajat Erp mu objasni:

— Ne možemo dozvoliti da nas čekaju, mister Klem.

Kockar izvuče sat iz džepa.

— Dva minuta do sedam.

— Vajate — zamoli stari čovek slomljenim glasom.

Lice čoveka iz Misurija postalo je tvrdo i namrgodeno.

— Vi od nas tražite nemoguće, Džone. Moramo bar da odemo tamo. Sami ste videli da su samo dvojica došla.

— Da i pri prvom krvavom obračunu je izgledalo kao da ih je samo četvorica, a onda se ispostavilo da ih je ukupno šest. Ne znamo ko se u toki noći od tih lupeža ušunjao u O. K. Koral i sada, prikriven iza nekih prevrnutih kola ili pritajen iza vrata šupe, sa puškom u ruci čeka da odluči bitku u korist razbojničke bande.

— Mi ipak moramo tamo, Džone. Izazvali su nas. Ako pokleknemo, s nama će bitku izgubiti i pravda. Ja vam ipak obećavam da ću pokušati da se nagodim sa Mek Loverijem.

— Da je on nameravao da pregovara s vama, ne bi vas pozivao u O. K. Koral.

Vajat pogleda starog čoveka pravo u oči.

— Mi nemamo drugog izbora, Džone Kleme. Molim vas, pokušajte da nas razumete.

Starac uhvati maršala za ruku.

— U redu, Vajate. Kad sam krenuo u ovu misiju, nisam gajio ni najmanju nadu da ću uspeti. Ipak, smatrao sam svojom dužnošću da bar pokušam da razumniji par protivnika odvratim od borbe. Da bi vaše odustajanje od borbe predstavljalo gubitak prestiža, ili možda, čak i više, znao sam veoma dobro. Koliko da ne brinete, poznato mi je da morate da idete. U stvari, hteo sam da vam još jednom kažem samo toliko da kad odlazite u takav okršaj, znate da vam je Džon Klem prijatelj. Isto tako, jasno mi je da vi tamo ne idete zbog sebe. Konačno, nije vam uopšte bilo potrebno da ponovo dolazite u ovaj grad, u kome su ljudi prema vama često bivali ne može biti gori. Dakle, idite i pokušajte da za zakon i pravdu učinite najbolje što je moguće.

Vajat pruži Klemu desnicu i pođe lagano napred. Holidej mu je takođe pružio čutke ruku i pošao za maršalom.

Do ulaza u Koral, na kome čak nije bilo kapije, trebalo je prevaliti sto dvadeset koraka. Dva prijatelja iz Dodž Sitija išla su jedan uz drugog, tvrdih, ukočenih lica. Znali su kao, uostalom, i prilikom prvog okršaja, da ih u starom zapuštenom Koralu najverovatnije negde prikrivena vreba smrt.

Ko je, uostalom, mogao i da pomisli da će ovaj put još jednom morati da prevale?

Za sedam dana biće tačno dve godine da su u podne 26. oktobra, pra-

ćeni Virdžilom i Morganom Erpom, prevalili isti taj put. Tada je u svakom slučaju bilo znatno drugačije. Niko od njih nije ni slutio kakav ishod će okršaj imati, a naročito ne kakav odjek u celoj zemlji i kakve posledice. Obojica su dobro znala šta je okršaj u O. K. Koralu značio, osetili su ga svim damarima svojih bića. Virdžil Erp je, doduše, danas bio daleko gore u Santa Fe, a Morgan je ubijen.

Dva čoveka, koja su ih i sada izazvala na dvoboj, znala su krvavi obračun u O. K. Koralu samo iz priča. Oni nisu bili opterećeni strahom i užasom kao očevici i učesnici. Verovatno ih je to i opredelilo da tako hladnokrvno pozovu Vajata Erpa i Doka Holideja na dvoboj.

Sve ovo je neodoljivo ličilo na nekog oca, koji je učestvovao u krvavom, teškom ratu, a niz godina kasnije nikako nije mogao da shvati kako se njegov sopstveni sin tako nerazumno mogao da uputi u novi rat. Čoveka može da spreči izgleda samo sopstveno teško iskustvo da dvaput počini istu, opasnu stvar.

Verovatno bi mrtvi, koji su ostali u O. K. Koralu posle obračuna: Bili Kleborn, Frenk i Tom Mek Loveri, ukoliko bi im veliki Manitu još jednom podario život, odbili da krenu istim putem ka Koralu. Ostale je, međutim, izazivao, dražio baš taj okršaj, legenda koja je oko njega ispredena.

Obasjani prvim zracima jutarnjeg sunca, stajali su Vajat Erp i njegov prijatelj Dok Holidej na samom ulazu O. K. Koralu.

Izgledalo je kao da se ništa ovde nije promenilo. Levo i desno se nalazio sivkasto beli zid, desno pozadi Flišova galerija, a ispred nje go-

mila slomljenih prevrnutih kola, kolskih točkova i ruda. Napred, u drvenim stubovima, još uvek su se videle rupe od metaka koje su Klan-tonovi ispalili.

Sudeći po prizoru sve je bilo isto kao i pre dve godine. Samo ljudi, koji su stajali nasuprot Vajatu i Holideju bili drugi. Za dva fer borca iz Dodž Sitiya prvo iznenađenje predstavljao je broj protivnika.

Napred desno, udaljen sedam jardi od ulaza, stajao je Kirk Mek Loveri, ledenog, nešto bledog lica, u crnom odelu i blistavobeloj košulji.

Nešto dalje nazad, na levoj strani, blizu zida, ukipio se čovek koga nisu poznavali. Visok momak, crvene bujne kose.

Džems Sirli Bil, rođak i naslednik istoimenog opasnog prethodnika.

Između njih dvojice, još dublje u unutrašnjosti Korala, nalazio se bledoliki Kas Kleborn.

To je izgleda bila prva garnitura boraca. Znatno dalje iza njih trojice, priljubljeni uz jednu oronulu šupu, stajala su dva momka sa licima kao u pacova, Džef i Džoni Flanagan.

Vajat Erp ih je sve redom odmerio, a onda mu je pogled ostao prikovan za Kirka Mek Loverija.

Šta je tu još imalo da se kaže? Banditi su ih namamili u jednu ubistvenu klopku — zasedu! Iako je Vajat Erp sada bio iznenađen, sve je ovo i slutio.

U tom trenutku u dubini dvorišta, iza zida koji je vodio prema štalamama, čuo se topot kopita jednog konja.

Zemljište koje je pripadalo vlasniku ovog Korala bilo je nekako uglasto, tako da nije bilo naročito pre-

gledno. Nisu odmah mogli da vide ko nailazi. Tek kad je stigao do samog ugla štale, jahač je mogao da se vidi sa ulaza Korala. Sedeo je na leđima crnog konja. Bio je to čovek, čija pojava je Vajatu Erpu formalno oduzela dah.

Čak je i hladnokrvnom kockaru Holideju za trenutak srce počelo brže da kuca.

Bio je visok, snažan, širokih ramena, krupne glave i tvrdih markantnih, moglo bi se reći lepih muževnih crta. Kosa mu je bila tamna. Ispod čekinjastih obrva jedva su se videle oči neodređene boje. Međutim, jedno se odmah dalo videti: ludački sjaj u njima.

Jahačevo odelo bila je jednostavno i neupadljivo. Sivi šešir, siva platnena košulja, crna somotska mašna, smeđi kaput i tamnoplave pantalone, uvučene u prašnjave kaubojske čizme sa visokim sarama. Ukoliko je i nosio oružje, nije se moglo videti ispod kaputa.

Kao što je rečeno, sasvim neupadljiv čovek, a ipak kakva pojava!

Ajk Klanton!

Utisak, koji je učinio na ljude u Koralu, bio je snažan. Zaustavio je konja pored braće Flanagan i samo ih za trenutak pogledao. Obojica su kao po komandi dokopala puške i izletela iz dvorišta.

„Kralj Arizone” povuče uzde i nastavi da jaši do Kasa Kleborna. Tek tu je zaustavio konja i sjahao. Posmatrao je razbojнике ispitivački. Nekoliko trenutaka nije ništa rekao. Kada je najzad progovorio, jedva se videlo da pokreće usne:

— Ti si brat Bila Kleborna, zar ne?

Razbojnik potvrdi.

— Šta tražiš ovde?

— Hoću da se borim sa Vajatom Erpom.

Na usnama najvećeg vođe bande, koga je Zapad ikad imao, zaigra prezriv osmeh. Izgovorio je gotovo šapatom:

— Gubi se.

Mladom Klebornu se odjednom veoma žurilo da stigne braću Flanagan.

Ajk Klanton okrete glavu i odmeri Džemsa Brosijusa, naslednika Sirli Bila.

— A vi? Šta vi tražite ovde?

Ovaj nabra čekinjaste obrve i uzvрати ljutito:

— Hoću da se borim sa Vajatom Erpom.

— Odlazite — reče mu Ajk muklo.

Na to kavgadžija odmahnu glavom.

— Ne, ja hoću da se borim sa ovim psima.

Ajk Klanton mu priđe na tri koraka, a onda zagrme.

— Odlazite, rekao sam!

Razbojnik ljutito huknu, okrete se i krene za Klebornom i braćom Flanagan.

Nekrunisani kralj Arizone se maši za džep i izvuče dugu Virdžinija cigaru. Nezapaljenu je stavio u levi kraj usana. Onda mu se pogled zastavi na Kirku Mek Loveriju.

— A ti šta hoćeš ovde?

— Ono što su i drugi hteli. Hoću da se borim sa Vajatom Erpom i Dokom Holidejem.

— Tako dakle? Hteo si da se boriš je li? Sa petoricom protiv dvojice? Ti to nazivaš borbom?

— Hteo sam da se obračunam sa njima, Ajk.

— Šta ti imaš da se obračunavaš sa njima?

— Ja sam brat Frenka Mek Loverija.

— To se usuđuješ meni da kažeš — odbrusi mu Ajk oštro. — Ponašaj se još gluplje nego što se tvoj mali brat Tom u svoje vreme poneo. Nemaš ni najmanje prava niti bilo kakvog povoda da maršala ovamo pozivaš na dvoboj.

Lice mladog prestupnika obli rumenilo.

— Moja braća su ovde umrla, Ajk.

— Znam. Baš to bi trebalo da ti bude dovoljno. Ili si možda mislio da će se tvoj otac radovati kada ga šerif bude obavestio o tvojoj smrti?

— Mojoj smrti? Ja bih pobedio.

Ponovo je na usnama Ajka Klantona zaigrao prezriv osmeh.

— Ja sam jednom sakupio sto jahača. Bili su u sedlu i hteli da ga pobeđe, tog gvođenog Erpa. Ukoliko želiš da saznaš gde su, moraćeš da odjašiš daleko, da prevališ hiljade milja i to na sve četiri strane sveta da bi ih tražio. Ti u svakom slučaju nisi čovek koji može da pobedi Vajata Erpa. Uzmi svog konja i odjaši kući. Tvoj otac sigurno nema pomoćnika.

— Ajk!

Klanton mu priđe bliže, isprsi se, isturi bradu i reče odsečno:

— Ja sam ti rekao da treba da se gubiš iz grada, Kirk.

Pokazalo se da je mladi Kirk veoma uporan i opasan čovek.

— Ti me ne možeš odavde oterati, Ajk.

— To ćemo još da vidimo. — Žestok udarac pesnice je u magnovenju pogodio kauboj iz doline San Pedro i oborio ga s nogu. Ajk ga dokopa za jaku i odvuče duž celog Korala, sve do zida gde su stajali

konji. Ubrzo se vratio sa kaubojevim konjem, na kome je sada još uvek ošamućeni čovek bio vezan. Udario je konja po sapima i isterao ga iz Korala.

Sada je stajao potpuno sam u O. K. Koralu ispred dvojice prijatelja iz Dodž Sitija. Bio je na dva koraka ispred svog konja, gotovo na istom onom mestu na kome je stajao onog dana kada je njegov mali voljeni brat Bil smrtno pogođen klonuo pored leve strane ulaza i sručio se na ulicu. Izvadio je cigaru iz usta, malo žmirnuo levim okom, zabacio glavu u stranu i načinio izraz lica kao da dvojicu ljudi tek sada primećuje. Protekao je pun minut a da niko nije prozborio ni jednu jedinu reč. Konačno je Ajk Klanton pokrenuo usne:

— Helo, Vajate.

Maršal odahnu sa olakšanjem, a onda reče žustro:

— Helo, Ajk.

Klantonov pogled se tada zaustavio na kockaru.

— Helo, Dok.

Kockar je preskočio „helo” i uzvratilo ne preterano ljubazno.

— Ajk.

Kao vukovi stajala su tri čoveka — jedan prema dvojici.

Znači, opet je bio tu veliki Ajk Klanton, čovek koji je jednom već bio ovde. Desperados, koji je imao ogromnu moć i veliku vlast u ovoj pokrajini. Bio je okružen stotinama jahača, podržavan od hiljade prijatelja i istomišljenika. I sada je bio isto kao i uvek, uprkos svemu, usamljen čovek.

Beskrajno lagano stavio je nogu u mamuzu, vinuo se u sedlo i projahao pored dvojice prijatelja u Frimont ulicu.

Vajat Erp se okrenuo tek kada se topot kopita izgubio u daljini.

Kada je najzad maršal podigao oči, sreo je pogled kockara Holideja. Ovaj je odmahivao glavom.

— Ja sam sa svakim ishodom i izlazom računao, samo ne sa ovim.

— I-ja takođe.

Holidej gurnu ruke u džepove i zagleda se u dno dvorišta. Neko vreme je razmišljao, a onda rekao više za sebe:

— Taj prevejani lupež je oštro sredio račune.

Vajat Erp je stajao raskoračen i podbočio se.

— Zar vi mislite da je on sve ovo iscenirao?

— Ne bih znao da vam odgovorim, Vajate. Nije tako izgledalo. Ovi momci su razbojnici, a ne glumci. Jedno je ipak činjenica: stigao je u pravi čas. Da nije došao, bilo bi žestoko.

Sada su znali isto koliko i ranije. Odgovora na pitanje da li je Ajk Klanton vođa bande razbojnika s vešalima nije bilo. Činjenica da su lupeži spremno poslušali njegova naređenja nije predstavljalo odgovor na pitanje da li je to zbog toga što je on u stvari njihov vođa. Konačno, Ajk Klanton je godinama bio jedan od najvećih ljudi među onima koji su se našli s one strane zakona i među njima je imao ogroman autoritet.

Maršal bi sigurno pokušao da razgovara sa Kirkom Mek Loverijem. Međutim, kada je video da su razbojnici daleko brojniji, bilo mu je jasno da bi to bilo uzalud.

Oni su doista hteli borbu. Nefer borbu!

Jedno je bilo sigurno: Ajk Klanton nije hteo takvu borbu.

— On nefer nikad nije bio — zaključio Dok Holidej. — To je jedino pozitivno što bi o njemu mogao da kažem.

— Ja moram s njim da govorim — zaključio Vajat.

— Da, tako je — složio se Holidej. — Međutim, to baš neće biti tako jednostavno. On se pojavljuje kao duh i nestaje isto tako iznenada kao što je i došao. No, mislim da znam gde je. Hajdemo!

Hitrim koracima su napustili Korral i krenuli niz ulicu Frimont. Na njenom kraju su skrenuli desno do poslednjih kuća, odakle je samo nekoliko koraka dalje počinjalo mesno groblje.

Pošto je to bio talasast brežuljak, nisu mogli odmah da vide celo groblje. Kada su stigli do kapije, zastali su. Levo kod ograde je stajao on, visok i potišten. Šešir mu je bio u rukama a glava oborena. Nalazio se ispred humke svog brata Bila. Konj je mirno pasao ispred ograde.

Dva prijatelja su se ćutke udaljila i vratila u grad. Zaključili su da groblje nije pravo mesto za razgovor sa ovakim čovekom.

Džon Klem je stajao u ulici Frimont ispred svoje kuće. Bio je samrtnički bleđ.

— Nisam čuo ni jedan pucanj, Vajate. Onda sam video njega kako isteruje konje iz korala. Ajk...

Nisu mu ništa odgovorili.

Starac se nakašlja i zbunjeno promrsi:

— Smem li da vam ponudim čašicu dobrog starog viskija?

— Naravno da smete, Džone. Prihvatamo sa zadovoljstvom.

Na to se Holidej tiho nasmeja.

— Mislim da bi trebalo češće da srećemo Ajka Klantona, kako bi

maršal konačno naviko da nešto i popije.

Kada su ušli u prostoriju gde su se nalazile štamparske mašine, kockar zastade kod jedne prese i pokazao na veliki prazan prostor na prvoj strani novina.

— Šta to treba da znači, mister Klem? — upitao je, nabravši čelo.

— Ostavio sam taj prostor za članak o borbi u Koralu. Ne mogu sebi da dozvolim da propustim taj događaj, pa da posle vest osvane u konkurentskim novinama. Da oni budu prvi.

— To je veoma mudro — primeti kockar.

— A šta sad da činim? Ne pada mi ništa na pamet što bi mogao da koristim kao uvodni članak.

— Možda bi ste mogli da napišete nešto a samohodnom vozilu u Nemačkoj — predloži mu Holidej. — Tamo je jedan mudar čovek, po imenu Benc, pronašao motor koji se ugradi u kola i uz pomoć petroleja i spretnosti kreće se bez konja.

Džon Klem iznenađeno pogleda kockara.

— Otkud vi to znate?

— Jutros sam u hotelu Neli Kešmen upoznao trgovca koji je stigao iz Njujorka. On mi je ispričao tu novost.

— Možda bi to bila odlična zamena za članak o drugoj borbi u O. K. Koralu, koja nije ni održana — zaključio je novinar.

— Čak odlična zamena — složio se Vajat.

—oOo—

Kada su krenuli u ulicu Alen, primetili su Teksašanina Luka Šorta još iz daleka. Išao im je u susret.

— Nisam čuo ni jedan pucanj, iako sam napregnuto osluškivao. Ljudima ispred kancelarije sam zabranio čak i da glasno kašlju.

— Tiranine! — reče mu maršal u šali.

— Šta je sa obračunom?

— Do njega nije došlo. Možda je samo odložen. U svakom slučaju, u tombstonskom listu „Epitaf” umesto izveštaja o obračunu izaći će uvodnik o samohodnim kolima...

Vajat je posmatrao ulicu Alen. Tek sada je primetio preko, na staroj šerifskoj kancelariji, Džoni Behana, veliku zvezdu.

Znači kancelarija nekadašnjeg Tombstonskog šerifa je bila na starom mestu. Doista se u ovom gradu nije ništa menjalo.

Ko li je sada šerif u Tombstonu?

Na to pitanje dobili su odgovor pre nego što su i očekivali.

— Moram preko, da javim o hapšenju ubice Artura Pinkertona. On će morati dalje da stvar prenese sudu. Odnosno prvo gradskom savetu. Ovde je takav postupak.

— Mnogo komplikacija zbog jednog običnog konopca.

Uputili su se zajedno prema šerifskoj kancelariji. Luk Šort i Dok Holidej su ostali na stepenicama tremu i odatle motrili na maršalsku kancelariju, u kojoj se nalazio zatvorenik.

Vajat se pope uz stepenice, pređe prašnjavi trem, pa zakuca na vrata. Bila su tako niska da je morao da se sagne. Kada je prepoznao čoveka za писаćim stolom, zastao je kao okamenjen na pragu.

Bio je srednje visine, uzanog grudnog koša, oborenih ramena, bledog lica brižljivo obrijanog. Sivim bez-

izraznim očima netremice je piljio u maršala.

Džoni Behan!

Bio je to čovek koji je kolebljivošću u svoje vreme doveo grad u veliku opasnost. U prvom redu, naškodio mu je svojom upadljivom popustljivošću prema razbojnicima i razbojništvima. Bio je u pravom smislu te reči pogrešan čovek na pogrešnom mestu. Maršal je već godinama sumnjao da je on u tajnom dosluhu sa Klantonovima ili da u najmanju ruku zatvara oba oka kada su oni u pitanju. Čak i prilikom obračuna u O. K. Koralu pre dve godine odigrao je jednu prilično kukavnu ulogu. Naime, pred samu borbu je trčao ulicom Frimont i vikao za braćom Erp da su Klantonovi neaoružani. Time jasno nije sprečio krvavi obračun. Najstariji od braće Erp mu je poverovao i pošao je sa svojim bratom maršalom iz Dodž Sitija do Korala sa namerom da samo naredi razbojnicima da napuste grad.

Sada je opet sedeo iza svog писаćeg stola, kukavni Džoni Behan, koji je prilično prljavim mahinacijama pre više godina dobio zvezdu. Po mišljenju Vajata Erpa to je bio najnesposobniji i najneispravniji čovek sa zvezdom koga je sreo.

— Džoni Behan — rekao je maršal s krajnjom nevericom. — To mora da je samo šala!

Šerif skoči sa stolice i uzviknu:

— Ne, mister Erp, to ni u kom slučaju nije šala nego naprotiv goraka istina. Upravo sam čuo da ste ponovo u gradu i da ste spremni da učinite niz stvari, koje ja neću da trpim.

Maršal ga prezrivo odmeri.

— Tako dakle, nećete da trpíte?

Međutim, ja vidim da to sasvim mirno podnosite. Ako smem da pitam, šta vi uopšte ima da trpите, Behan?

— Ja sam šerif Tombstona — siktao je slabić.

— Vi ste se dočepali zvezde pomoćnika šerifa i vas je vreme odavno pregazilo, to je sve. Ako se ja dobro sećam, pre dve godine, kada ste pred sudom dali izjavu protiv mene i mog brata, smenjeni ste sa dužnosti.

— Ta zabluda je srećom vrlo brzo ispravljena.

— Zabluda — rugao se maršal. — Čoveče, vama ovo mesto odgovara isto koliko šestogodišnjem deranu. Nego, nešto drugo sam hteo da vam kažem, Behan. Ovde u Tombstonu se dešavaju u najmanju ruku veoma čudne stvari i prilično prljave, ali ja sam već na tragu. Ako slučajno budem čuo da ste u bilo koju od njih i najmanje umešani, ili ako me slučajno budete ometali i stali mi na put imaćete prilike da me upoznate.

— Ne moram da vas upoznajem — vikao je gnevno Behan. — Svakog vas ovde poznaje. Vi ste jedan samovoljan čovek, koji svuda hoće da sprovede svoju volju, čak i po cenu da to mora da učini silom.

Maršal prsnu u grohotan smeh.

— Zabluda, Behane. Razlika između nas dvojice je u prvom redu u tome što se ja borim za zakon, a vi ste jedna krpa za sudove.

Rekavši to, maršal se gnevno okrete, izađe i zatvori vrata s treskom.

Dok Holidej je stajao dole, naslonjen na stepenik, žmirkajući posmatrao ulicu i odmahivao glavom.

Luk se skoči sa stepenica na trem i uzviknu:

— Pa to ne može biti istina! Tog

papagaja moram da pogledam! — Otvorio je vrata i s nevericom je posmatrao pogrbljenog čoveka za pisanim stolom. — Gle, to je doista tako! Ja sam mislio da ste se vi samo sa nama našalili, maršale.

— Na žalost nisam — uzvрати Vajat. — A što je još žalosnije, moramo natrag u Virdžilovu kancelariju, jer ovom momku ni pijan ne bih poverio zatvorenika na čuvanje.

— Tačno kao metak — ubaci Dok Holidej.

— To nas veoma ometa i zadržava — zaključio Teksašanin. — Zbog toga nam je stalno potreban jedan čovek da sedi u kancelariji i čuva onog dugonju.

Kockar pripali cigaretu i navuče šešir duboko na čelo.

— Nikako ne mogu da poverujem da je taj Behan mogao da se dokopa šerifskog mesta bez pomoći Ajka Klantona...

Trebalo je čuvati trojicu zatvorenika: ubicu Pinkertona, njegovog pomoćnika Hendersona i kapetana Bakstera.

Vajat je nekoliko puta pokušavao da natera Pinkertona da nešto kaže o nestanku Džima Eliota. Međutim, kafedžija zločinac imao je samo podrugljiv osmeh na usnama i ništa više.

Dakle, morali su sami da traže nestalog poreznika.

Uveče sledećeg dana, kada su Vajat Erp i Luk Šort sedeli kod Neli Kešmen za večerom, ušla je vlasnica hotela i došapnula maršalu:

— Ne mogu da tvrdim sa sigurnošću, Vajate, ali mislim da sam malopre videla Kirka Mek Loverija ispred Flegerove jazbine. Gurao je ispred sebe jednog čoveka i naterao ga da uđe u dvorište krčme.

— Kada je to bilo?

— Pre desetak minuta. Vraćala sam se od jedne prijateljice koja stanuje prekoputa te jazbine.

Vajat Erp i Luk Šort su odmah ustali od stola i otrčali u zatvor.

Zatekli su Doka Holideja kako sedi u zamračenoj prostoriji.

— Ako sudija Gordon ne bude skoro stigao — rekao je kockar — stražarenje će ovde postati prilično neprijatno. Stalno dolaze neki ljudi, zastaju, šunjaju se. Jedan od njih je bio tako uporan da uđe ovamo, da sam mu odmah ljubazno ponudio čeliju. Sada imamo četvoricu iza brave.

— Ja ću da vas smenim, Dok — rekao je Teksašanin. — Maršal ima nameru da poseti Flegerovu jazbinu. Koliko ga ja poznajem, više bi voleo da vas povede sobom.

—oOo—

Bila je to stara zapuštena krčma u koju je navraćao već dugi niz godina šljam iz celog grada. Čak je i Ed Šifelin, osnivač Tombstona, dolazio u sukob sa starim Flegerom. Sam đavo zna šta je ljude privlačilo u ovu prljavu mračnu krčmu.

Zaglušujuća galama dopirala je na ulicu kroz vrata i prozore. Lokal je bio dupke pun. Dva prijatelja iz Dodž Sitija su spolja videli kakvi gosti su se sakupili, pa su zbog toga odlučili da ne ulaze u kuću kroz glavna vrata, kroz lokal.

— Ovog puta ćemo obojica krenuti mojim putem — objasni kockar.

Sišli su sa trema i uvukli se kroz poluotvorenu kapiju u dvorište. Ostali su kraj ograde i napregnuto osluškivali. Vladala je tišina. Nečujno kao Indijanci, šunjali su se duž zgrada, sve dok Vajat nije izne-

nada zastao i pokazao na zid glavne zgrade gde su dva prozora bila osvetljena. Na jednom od prozora nazirali su siluetu jednog od čoveka.

— Da to nije Mek Loveri? — prošaputa kockar.

Vajat potvrdi.

— Mi ćemo mu sada učiniti malu posetu, čak i pod pretpostavkom da nije ovamo doveo Džima Eliota. Odlučio sam da izvučem iz njega kuda je odvuкао poreznika.

Oprezno, stopu po stopu, približavali su se kući. Vrata, koja su vodila u dvorište, bila su otključana. Kad ih je maršal otvorio, tiho su zaškripala.

U istom trenutku na drugom kraju hodnika otvorila su se vrata koja vode u lokal. Jedna žena je mrmljavući trčala prema kuhinji, ostavljajući sva vrata za sobom otvorena.

Maršal i Dok su se priljubili uz zid.

Žena se prilično zadržala u kuhinji.

Tek posle izvesnog vremena izašla je, noseći tanjir sa hlebom.

Tek tada su smeli da se odlepe od zida i pipajući polako krenu prema stepenicama.

Pod teškim maršalovim telom drvene stepenice su užasno škripale. Vajat je pokušavao, koliko god je mogao, da se priljubi uz zid i spreči toliku škripu. No ni to nije pomoglo. Pri svakom koraku cela kuća je odjekivala od škripe.

Maršal se okrete i došapnu svom prijatelju.

— Ovo je suviše rizično, Dok. Treba da prevalimo još bar dvadeset stepenika.

— Šta da činimo? — upita Holidej.

— Dole u hodniku bi trebalo da bude malo više larme.

Kockar samo klimnu glavom i siđe dole. Odmah zatim čula se užasna galama. Holidej je otvorio kuhinjska vrata i razgovarao sa dvema služavkama, pretvarajući se da je mrtav pijan. Dve devojke su se kikitale, čulo se kako jedna kuhinjska stolica pala, a odmah zatim kako se jedan veliki bakrač s treskom otkacio sa zida i pao na pod. Tek posle izvesnog vremena sve se utišalo, onda kada je kockar mislio da je maršal već uspeo da stigne do gore. Ponovo je s treskom zatvorio kuhinjska vrata.

Baš u tom trenutku iz lokala je u hodnik ušao jedan čovek.

Kas Kleborn. Gledali su se kao divlje mačke. Razbojnik je hteo da se vrati u lokal, ali je kockar munjevito izvukao revolver i prosiktao:

— Čekaj!

— Šta vi hoćete, Dok Holdej? — promrsi lupež.

— Hodi napolje u dvorište, Kas. Hoću da razgovaram s tobom.

— Ne pada mi na pamet.

— Onda, češ spavati.

— Šta? — upita razbojnik glupo. Bio je to jedan skok, jedan kratak amah drškom revolvera i Kas Kleborn je za duže vreme bio izbačen iz stroja.

Holidej ga je odvuкао ispod stepenica, a zatim ispred njega postavio nekoliko sanduka sa flašama i zauzeo stražarsko mesto na vratima koja vode prema dvorištu.

Vajat Erp se nepriremćen popeo na gornji sprat. Na vrhovima prstiju stigao je do vrata ispod kojih je u hodniku dopirao trag svetlosti. Iako je napregnuto slušao nije mo-

gao ništa da razabere. Međutim, iznenada je čuo tresak.

— Pitam te poslednji put, Džime, hoćeš li da sarađuješ ili ne?

Bio je to glas Kirka Mek Loverija.

— Ne — čuo se odgovor. — Čak i ako me ubiješ ne mogu da učinim ono što tražiš od mene.

— Onda u Taksonu nećeš više videti ni ženu ni decu.

— To slušam već danima, ali me ni malo ne plaši.

Pljas! Čulo se kako udareni čovek ječi.

Maršal naglo otvori vrata.

Na suprotnoj strani sobe, kraj prozora, stajao je kauboj iz doline San Pedro i gledao ga zgranuto. Ispred njega na stoličici sedeo je čovek srednjeg rasta bolešljivog lica.

— Dobro več, gospodo! Ako se ne varam, ovaj vaš partner u igri nije niko drugi do Džim Eliot iz Taksona, zer ne Kirk?

Mek Loveri je prekrstio ruke na grudima.

— Sasvim tačno, mister Erp. No, smem li da vas pitam šta vam daje pravo da provaljujete u moju sobu?

Vajat zatvori vrata za sobom.

— Vi ste ovog čoveka na silu odveli iz Taksona, Mek Loveri.

— Odveo na silu? Zar mog priatelja Džima, koji je četiri godine radio kod nas kao kauboj? Zao mi je što vam to moram reći maršale, ali vi se varate.

Vajat značajno pogleda poreznika.

— Govorite, mister Eliot.

Ovaj odmahnu glavom. Maršal mu priđe bliže.

— Kirk Mek Loveri vas je odveo iz Taksona.

— To je gova izmišljotina — vikao

je Mek Loveri. — Džimi i ja smo već čitav niz godina prijatelji.

Pošto poreznik nije podizao glavu, Vajat Erp ga uhvati za bradu.

— Govorite, Eliot! Ja vas sledim još od Taksona. Vaša žena veoma brine zbog vas. Mek Loveri i Kleborn su vas odveli.

— To nije tačno — umeša se Kirk.

— Umuknite, čoveče! U Eliotovom dvorištu, iza vešala, a i kraj ograde sam otkrio otiske vaših čizama. Otiske sa velikim ekserom na sredini potpetice.

Naglo se sagnuo i podignuo razbojniku nogu.

— Evo, ovaj ekser ovde, Kirk Mek Loveri.

Razbojnikovo lice za trenutak obli bledilo. No brzo se pribrao.

— Može biti da ste našli trag mojih stopala u njegovom dvorištu. Svaka čast, uostalom, vi imate odličan nos. Ali, podigao je ruke i izveštačeno se nasmejavao, ja ne znam šta vi hoćete. Džimi Eliot i ja smo prijatelji. On je odjahao sa nama.

Vajat povuče poreznika sa stolice i odmeri ga oštro i ispitivački.

— Vi ste bili opijeni, Eliot. Dok Holidej još uvek nosi u džepu sivu maramu, natopljenu omamljujućim sredstvom. Zašto su vas dovukli?

— Ne znam — ječao je čovek bled kao kreč i gledao maršala bespomoćno.

Izenada je Vajatu sinulo. Pala mu je koprna na oči.

Kirk Mek Loveri je dovukao Džima Eliota ovamo samo zbog toga da bi njega, maršala navukao na trag otetog poreznika i tako namamio u Tombston.

Veoma prepreden trik.

Mek Loveri je tačno znao da će maršal krenuti u poturu za otetim čovekom.

Na svoje veliko iznenađenje, Vajat je video da poreznik na bedrima nosi opasač. Izvukao mu je revolver iz futrole, otvorio magacin i video unutra šest metaka.

Zar ovaj čovek zarobljenik? Ne, to je bio poznanik Mek Loverijev i ona priča da je radio četiri godine u dolini San Pedro mogla je biti čak istinita. Najverovatnije je Kirk Mek Loveri sada hteo dve muve da ubije jednim udarcem. Poslužio se ovim čovekom da maršala namami u Tomston, a sada je ne baš probranim sredstvima pokušavao da otetog čoveka navede da postane član bande.

Vajat vrati Eliotu oružje u futrolu.

— Odjašite kući.

— Samo se usudi! — bretnu se Kirk Mek Loveri.

Maršal ga prosterpli pogledom.

— Slušajte me dobro, Kirk! Ako me budete sad jednom jedinom reči prekinuli, izbiću vam zube. Molim vas da ovo neprijatno i drugo saopštenje shvatite ozbiljno. — Ponovo se obratio porezniku: — Ukoliko za četvrt sata ne budete nestali iz grada, isto opaveštenje, koje sam upravo dao vašem prijatelju Mek Loveriju, važiće za vas.

Eliot je uplašeno jadikovao.

— On me neće pustiti iz svojih kandži.

— A ja ću sebi da uzmem slobodu da malo pripazim na njegove kandže, Eliot. Sada se gubite!

—oOo—

Poreznik je napustio Tombston.

Vajat Erp je naterao Kirka Mek Loverija da pođe s njim u kancelariju, gde je Doku Holideju i Teksašaninu pravio društvo do dva sata po ponoći.

Upravo to vreme bilo je Džimu Eliotu potrebno da stekne izvesnu prednost.

Kad ga je maršal najzad pustio iz kancelarije, uhvatio ga je za mišicu i upozorio:

— Vi sedite u pogrešnom i opasnom sedlu, Kirk. Opominjem vas. Odjašite natrag u dolinu San Pedro. U tom slučaju ćete možda dočekati četrdeseti ili čak pedeseti rođendan.

Pola sata kasnije, kada su se Vajat Erp i Dok Holidej pozdravili sa Lukom Šortom i napustili kancelariju, kroz noć su se razlegli pucnji.

Odmah su potrčali u tom pravcu.

— Vi u svakom slučaju ostanite ovde Luk — doviknuo mu je maršal preko ramena, videći da Teksašanin izleće iz kancelarije.

— Mora da je pucnjava negde u ulici Front.

Još nisu stigli do nje, kada su zastali kao ukopani. Preko puta, na drugoj strani ulice, bila je iščupana prečka za vezivanje konja i od nje načinjena vešala. Kraj stepenica štamparije naziralo se telo jednog čoveka.

Vajat Erp i Dok Holidej su sada trčali kao bez glave. Pre nego što su stigli znali su da se radi o Džonu Klemu! Kockar se nagnuo nad njega, raskopčao mu je kaput i osluškivao.

Vajat gotovo da nije ni disao. Pošto kockar ništa nije kazao, upitao je nestrpljivo:

— Da li je mrtav?

Holidej se uspravi i odmahnu glavom:

— Ne, ali je veoma opasno ranjen.

Odneli su starog novinara odmah u kuću.

Banda ljudi s vešalima je dakle opet napala. Brzo, podmuklo i bezočno.

Sada su na potezu bili Vajat Erp, Dok Holidej i Teksašanin Luk Šort.

KRAJ

Pišite nam!

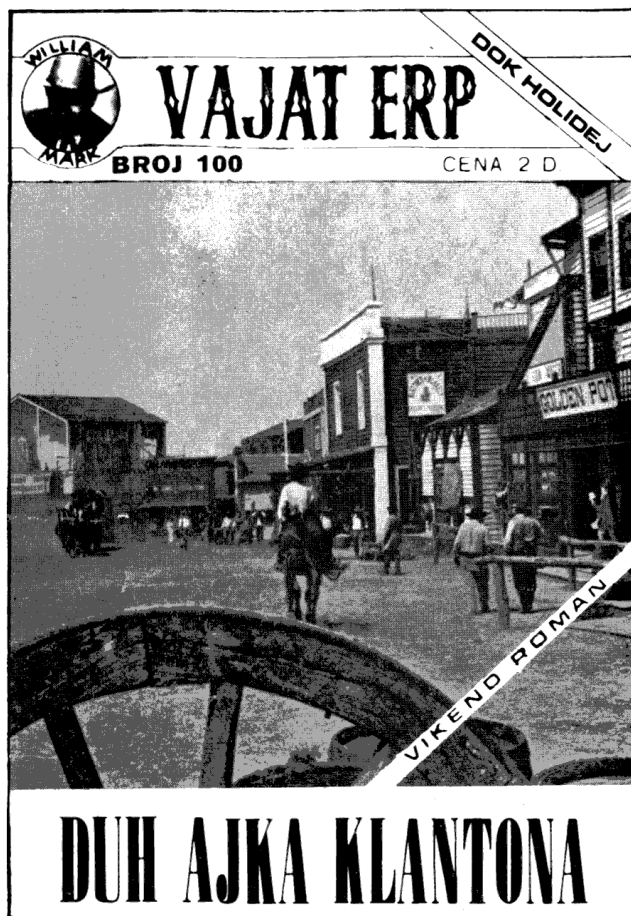
**Odgovore
na vaša
pisma
naći ćete
u**

PANORAMI

VELIKA NAGRADNA IGRA
SA „CRTANIM ROMANIMA” U
SJEDINJENE DRŽAVE!

ČITAJTE SLEDEĆI ROMAN

**SVAKOG 1-og, 10-og i 20-og
U MESECU NOVA SVESKA!**

64 STRANE - 2 DINARA!

Izdaje i štampa NIP „FORUM“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Odgovorni urednik:
SVETOZAR TOMIĆ. Kreacija i izbor: D. MILOSAVLJEVIĆ. Pretplata: na 3 meseca
18 dinara, na 6 meseci 36 dinara, na jednu godinu 72 dinara. Za inostranstvo cene
su dvostruke. Uplatu vršiti na tekući račun 657-1-255 sa naznakom za „Vajat Erpa“.

1. mart 1971.